

WIADOMOŚCI HANDLU ZAGRANICZNEGO

rynki towarowe

ROK III F 7 MAJ 1952 19 52
Nr. 17 (52)

Tylko do użytku służbowego

SPIS RZECZY

/ważniejsze informacje/

	<u>Str.</u>
Obroty zagraniczne zbożem we Francji w 1951 r.	1
Tendencja na rynku zbóż	3
Sytuacja na rynku margaryny w 1951 r.	6
Wiadomości z kapitalistycznego rynku skór surowych ..	10
Eksport cukru kubańskiego w 1951 r.	14
Rynek nasion oleistych i olejów	15
Perspektywy nowych zbiorów kawy w Brazylii	16
Meldunki z rynku węglowego	19
Eksport porcelany, wyrobów ceramicznych i szklanych z Wielkiej Brytanii w 1951 roku	31
Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczuku	37
Z międzynarodowego rynku papieru gazetowego	41
B a w e ł n a	43
W e ł n a	48
L e n	52
Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali .	57
Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaz- nych	62
Nowe oznaki kryzysu w amerykańskim przemyśle samocho- dowym	69
Eksport obrabiarek do metali z Francji	71
Kanadyjskie zakupy obrabiarek w 1951 r.	72
Eksport obrabiarek szwajcarskich w 1951 r.	73

Redakcja i administracja:

Polska Izba Handlu Zagranicznego, Warszawa, ul. Hoża 35, tel. 89.890

E R R A T A
do nr 17/52 - Rynki Towarowe

1. Na str. II akapit "Rynek Wełny" w 6 wierszu od dołu zamiast "...w dniu 29.IV. na poziomie 173 zł za lb w porównaniu do 188 zł o tydzień wcześniej"... winno być "...w dniu 29.IV. na poziomie 173 zł za lb w porównaniu do 186 zł o tydzień wcześniej..."
2. Na str. III w 5 wierszu od dołu zamiast "...stała tendencja na rynku ołowiu..." winno być "...słaba tendencja na rynku ołowiu..."
3. Na str. 16 podtytuł "...Ciężka sytuacja w szwedzkim przemyśle czekoladowym" odnosi się do 3 akapitu, rozpoczynającego się od słów "Podniesienie o 20% podatku od sprzedaży"
4. Na str. 17 w 10 wierszu od góry zamiast "...zarządzeń w sprawie finansowania kawy"... winno być "...zarządzeń w sprawie finansowania eksportu kawy"...
5. Na str. 31 w pierwszej tabelce od góry układ winien być następujący:

Ilość		Wartość	
1950	1951	1950	1951
-----		-----	
Cwt	Cwt	£	£

6. Na str. 38 w 6 wierszu od dołu zamiast "...eksport tarcicy szwedzkiej do Holandii prawdopodobnie przekroczył"... winno być "...eksport tarcicy szwedzkiej do Holandii prawdopodobnie przekroczy"...
7. Na str. 40 w 24 wierszu od dołu zamiast "...przy porównaniu podobnych okresów 1950..." winno być "...przy porównaniu podobnych okresów 1950-1951"...
8. Na str. 60 w 9 wierszu od góry zamiast "...kształtuje się na prawie około"... winno być "...kształtuje się na poziomie około"...

" BAROMETR TENDENCJI NA TOWAROWYCH RYNKACH KAPITALISTYCZNYCH"

P.I.H.Z.

Okres:

Artykuł	znaczące wzmocn. rynku	wzmoc- nienie rynku	rynek nieregul- larny	bez zmian	osłab. rynku	znaczące osłab. rynku	Uwagi
Pszenica					X		pszenica kanadyjska wykazywała słaby spadek
Kukurydza					X		
Cukier			X				ostatnie dni miesiąca przy- niosły osłabienie rynku
Oleje rośl.			X				
Kawa					X		
Bawełna					X		
Wełna		X					
Juta					X		
Kauczuk			X				z końcem miesiąca osłabienie rynku
Skóry surow.					X		
Cyna				X			
Miedź				X			
Cynk					X		
Stal belg.		X					
Węgiel europ.				X			
Frachty				X			z tendencją do obniżenia się stawek

Uwaga: opracowano na podstawie notowań światowych
i branżowych informacji z prasy handlowej.

Sytuacja na rynkach w skrócie

RYNEK ZBOŻOWY: W drugiej i trzeciej dekadzie kwietnia pszenica na giełdzie w Chicago spadała do poziomu $242 \frac{3}{4}$ ¢ za buszel w dniu 29 kwietnia t.j. o około 8 ¢ w porównaniu z notowaniami z dnia 8 kwietnia /na dostawy w maju/. W Winnipeg w tym samym czasie notowanie pszenicy Nr 1 półn. obniżyły się tylko o $\frac{3}{8}$ centa do $226 \frac{3}{8}$ centów za buszel. Jęczmień w Winnipeg po pewnejwyżce w dniach 15 i 22 kwietnia spadł w dniu 29 kwietnia do poziomu $116 \frac{7}{8}$ centa za buszel t.j. o blisko 5 centów w porównaniu z notowaniami w dniu 8 kwietnia /dostawy w maju/. Kukurydza w Chicago również silnie zniżkowała z $184 \frac{1}{4}$ ¢ za buszel w dniu 8 kwietnia do $179 \frac{1}{8}$ w dniu 29 kwietnia /dostawa w maju/.

RYNEK MIĘSNY: W końcu lutego b.r. pogłowie trzody chlewnej w Danii było o 6% mniejsze niż w roku poprzednim. W okresie od 1 stycznia do 9 marca 1952 r. eksport mięsa wieprzowego /łącznie z bekonami/ z Danii był o 26% mniejszy niż w 1951 r. W dniu 14 kwietnia rozpoczęły się w Buenos Aires anglo-argentyńskie rokowania w sprawie dostaw mięsa na następne 12 miesięcy. Irlandia wznowia eksport bekonu do Anglii.

RYNEK CUKRU: Jak donoszą z Havany produkcja cukru na Kubie na dzień 15 kwietnia wynosiła łącznie 5.249.744 sh ton cukru surowego wobec 4.822.885 sh ton w tym samym czasie roku poprzedniego. Na giełdzie nowojorskiej cukier Kontrakt nr 4 w dniu 29.IV. zwyżkował do poziomu 4,36 ¢ za lb z dostawą na lipiec. Późniejsze pozycje mają zdecydowanie zwyżkową tendencję. Cukier Kontrakt nr 6 wykazuje również stałą, chociaż wolniejszą zwyżkę. W dniu 29 kwietnia dostawy na lipiec notowano po 5,99 - 6,00 ¢ za lb.

RYNEK WĘGLA: W kwietniu nastąpiła dalsza poprawa w zaopatrzeniu węglowym krajów Europy Zachodniej. Zapasy węgla w Anglii kształtowały się w końcu miesiąca na poziomie o 4 mln ton wyższym niż w 1951 r. Wzrosły również zapasy w Niemczech zachodnich, które wydołyły w I kwartale b.r. 31,7 mln ton wobec 30 mln ton w roku poprzednim. Import węgla amerykańskiego do Niemiec zachodnich wyniósł w I kwartale br. 2,8 mln ton. Belgia posiada obecnie około 350 tys. ton węgla na eksport miesięcznie. Rząd holenderski opracował program zwiększenia wydobycia o 400-600 ton rocznie. Austria otrzymała kwartalny kontyngent

węgla zachodnio-niemieckiego w ilości 600 tys. ton wobec żądanych 750 tys. ton. Irlandia obniża cenę węgla o 15 sha na tonie. Najniższy fracht z Hampton Roads do Rotterdamu notowano w kwietniu na poziomie \$ 6 za tonę wobec \$ 14 o rok wcześniej.

RYNEK BAWELNY: Trzecia dekada kwietnia przyniosła spadek cen na amerykańskim rynku bawełny. W dniu 26.IV Middling 15/16" notowano w dostawach natychmiastowych 39,55 ¢ za lb. wobec 41,65 ¢ za lb w dniu 18.IV. Eksport bawełny z USA wyniósł w bieżącym sezonie 4,55 mln bel z czego Japonia odebrała 837 tys., a Anglia 650 tys bel. Cena bawełny Nr 4,5 natychmiast zniżkowała w Sao Paulo w trzeciej dekadzie kwietnia z 284 cruzer za 15 kg na 276 czyli o 3%. W notowaniach terminowych Karnak na maj notowano w Aleksandrii w dniu 29.IV. - 113,95 talarów za kantar, wobec 118,60 o tydzień wcześniej. Bawełna Ashmun z dostawą na czerwiec zniżkowała w tym samym czasie z 68,95 talarów za kantar na 66,15.

RYNEK WEŁNY: Ceny wełny w trzeciej dekadzie kwietnia wykazywały na aukcjach imperialnych wyraźnie mocniejsze tendencje. Sprzedaż w Melbourne i Auckland wykazywały duże zainteresowanie i wzmożony popyt. Cały asortyment został sprzedany. Wyższe gatunki wełny, głównie merino zwyżkowała w końcu kwietnia o 5-10%.

Na giełdzie w Nowym Yorku zanotowano również w tym okresie nieznaczny zwyżkę cen wełny, - gat. 64 "fine" z dostawą natychmiastową notowano w dniu 29.IV na poziomie 173 ¢ za lb w porównaniu do 188 ¢ o tydzień wcześniej. W połowie kwietnia zapasy wełny australijskiej przeznaczone na aukcje majowe i czerwcowe wynosiły 600-650 tys.bel. Argentyna posiada obecnie około 430 mln lbs niesprzedanej wełny z dwóch ostatnich sezonów.

RYNEK KAUCZUKU: W drugiej i na początku trzeciej dekady kwietnia cena kauczuku naturalnego na rynku londyńskim utrzymywała się na niezmienionym poziomie 32 1/2 ¢ za lb. RSS nr 1 /natychmiast/. Amerykańska Izba Reprezentantów zatwierdziła projekt ustawy o przedłużeniu o 2 lata ustawy o kauczuku syntetycznym /o produkcji kauczuku syntetycznego przez fabryki państwowe/. General Service Administration rozpatruje projekt dalszej obniżki cen kauczuku naturalnego sprzedawanego przez rząd na rynek wewnętrzny. National Production Authority wniosło od 1 lipca b.r. konieczność uzyskiwania licencji na import suchego kauczuku naturalnego przez prywatnych importerów amerykańskich i osłabiło kontrolę konsumpcji tego artykułu. Według doniesień z Waszyngtonu kontrola nad konsumpcją kauczuku naturalnego została 21.IV prawie całkowicie zniesiona.

RYNEK ŻELAZA I STALI: Zgodnie z ostatecznymi obliczeniami produkcja stali surowej w kapitalistycznych krajach Europy wyniosła w roku ubiegłym 58.092.000 ton wobec 52.516.000 ton w 1951 roku. W Stanach Zjednoczonych strajk w przemyśle hutniczym został połowicznie zażegnany przez formalne przejęcie kontroli nad przemysłem przez państwo. Zapasy koksu hutniczego w Anglii starczą w wielu hutach jedynie na 4 dni normalnego zapotrzebowania. Uchylenie kontroli cen złomu żelaznego i podniesienie cen stali w Niemczech Zachodnich o 55 DM na tonie. Ożywienie eksportowego rynku w Belgii na stal walcowaną z przeznaczeniem do krajów EPU. Produkcja stali w marcu wykazała dalszy wzrost w szeregu krajach Europy Zachodniej. †

RYNEK METALI NIEŻELAZNYCH: Zwyżka cen aluminium w Norwegii oraz w Szwajcarii. Spadek cen bizmutu na zachodnim rynku europejskim. W USA cynk meksykański sprzedawany jest po 19,5 ¢ za lb. W kapitalistycznych krajach europejskich aktywność na rynku cynku bardzo spadła. W dniu 29.IV. na giełdzie londyńskiej notowano cynę na poziomie £ 965 1/4 = £ 965 1/2 za tonę w dostawach natychmiastowych. Stała tendencja na rynku ołowiu nie uległa zmianie w drugiej połowie kwietnia. Waszyngtońska Konferencja Surowcowa ustala rozdział na I półrocze b.r. rud i koncentratów tungstenu i molibdeny oraz produktów z tych metali.

Zboża i okopowe

Obroty zagraniczne zbożem we Francji w 1951 r.

W 1951 roku obroty zagraniczne zbożem we Francji kształtowały się w następujący sposób:

	Import /w mln franków francuskich/	Eksport	Różnica
zagranica	26,7	19	= 7,7
terytoria zamorskie	10,7	9,4	= 1,3
Razem	37,4	28,4	= 9,0

W szczegółowym rozbiću na poszczególne rodzaje zbóż obroty Francji przedstawiały się jak to podaje poniższa tabela:

	Import		Eksport		Saldo	
	zagranica	terytoria zamorskie	Razem zagranica	terytoria zamorskie	Razem	...
pszenica	7,187	3.776	10.964	15.558	291	15.850 + 4.886
żyto	1	-	1	274	-	274 + 273
owies	36	499	535	200	4	204 = 331
jęczmień	986	3.789	4.776	87	-	87 = 4.689
ryż	2.677	1.901	4.578	6	64	70 = 4.508
kukurydza	15.801	691	16.493	-	40	40 = 16.453
mąka	1	26	28	2.923	8.945	11.868 + 11.840
Razem	26.692	10.685	37.378	19.050	9.346	28.396 = 8.982

Jak wynika z powyższych danych, Francja jest importerem netto zbóż w wysokości około 9 mld franków, w tym blisko 8 mld deficytu w stosunku do zagranicy i około 1 mld - w stosunku do terytoriów zamorskich.

Jednakowoż na to by wyrobić sobie jaśniejszy obraz sytuacji należy wyodrębnić ryż, którego import kosztuje Francję 4,5 mld franków. Więcej jak połowa importowanego ryżu pochodzi z zagranicy. Głównymi dostawcami są Włochy, Indochiny, Meksyk i Madagaskar.

W 1951 roku Francja była eksporterem netto pszenicy na sumę blisko 5 mld franków; bilans pszenicy w stosunku do zagranicy zamykał się saldem dodatnim w wysokości ponad 8 mld franków, natomiast w stosunku do terytoriów zamorskich saldem ujemnym w wysokości około 3,5 mld franków. Francja eksportowała ogółem 500.000 ton pszenicy, z tego blisko połowę do Niemiec zachodnich i około 100.000 ton do Austrii. Największe ilości pszenicy importowała Francja ze Stanów Zjednoczonych /nieco ponad 100.000 ton/, Argentyny /30.000 ton/, Marokko /50.000 ton/, Tunisu /35.000 ton/ i Algieru /nieco poniżej 20.000 ton/. Francja zmuszona jest importować pszenicę twardą, której jest całkowicie pozbawiona. Ogólnie biorąc bilans pszenicy był dla Francji pomyślny, jednakowoż nie należy zapominać, że średnie ceny sprzedaży były niskie. Ponadto w wyniku deficytów zbiorów w 1951 roku, Francja musi w bieżącym sezonie importować pszenicę po wyższych cenach. Niedawno zakupiła ona 100.000 ton pszenicy tureckiej po cenie 5.410 franków za q, podczas gdy w ubiegłym roku sprzedawała pszenicę po 2.315 franków za q. W bieżącym sezonie Francja będzie zmuszona sprzedać ze stratą dla siebie 111.300 ton po tej cenie, ponieważ nie chciała ona wypowiedzieć zobowiązań eksportowych wynikających z Międzynarodowego Paktu Pszenicznego.

W 1951 roku Francja, tradycyjny importer zbóż pastewnych, wydatkowała na zakup netto jęczmienia, owsa i kukurydzy 21,5 mld franków, w tym większa część płatna w dewizach, ponieważ prawie cała ilość kukurydzy /wartości 16 mld franków/ importowana była z zagranicy: ze Stanów Zjednoczonych ponad 350.000 ton, z Argentyny - 110.000 ton i Brazylii 30.000 ton.

Na zakup jęczmienia Francja wydatkowała blisko 5 mld franków, jednakowoż 4/5 importowanych ilości pochodziły z Północnej Afryki i dzięki temu ilość wydatkowanych dewiz była proporcjonalnie mniejsza. Na zakup jęczmienia za granicą a mianowicie w Kanadzie, Francja wydatkowała 1 mld franków. Ilość importowanego owsa była znacznie mniejsza i przedstawiała wartość kilkuset milionów franków.

Dużą pozycję w eksporcie stanowi mąka. W 1951 r. eksport mąki przedstawiał wartość blisko 12 mld franków, z czego 3/4 importowały terytoria zamorskie Francji.

Przypuszcza się, iż stanowisko Francji w czasie odbywającej się obecnie w Londynie sesji Międzynarodowej Rady Pszenicznej będzie bardzo powściągliwe, gdyż wobec sytuacji w jakiej się znajduje trudno powziąć jej decyzję w sprawie odnowienia paktu. W chwili podpisywania paktu w 1949 r. Francja zobowiązała się eksportować niewielką ilość pszenicy - 111.233 ton na ogólną ilość 16 mln ton. Francja oczywiście zainteresowana jest w podniesieniu ceny pszenicy sprzedawanej w ramach paktu, która odpowiada obecnie 2.315 franków za q, podczas gdy cena krajowa pszenicy francuskiej wynosi 3.500 franków za q. Dotychczas Francja nie odniosła żadnych korzyści z racji stanowiska eksportera w ramach Paktu Pszenicznego.

Eksport ryżu z Włoch

Od początku sezonu ryżowego t.j. od 16 września 1951 r. do 20 marca 1952 r. Włochy wyeksportowały około 300.000 ton ryżu, co odpowiada ilości wyeksportowanej w całym ubiegłym sezonie. Eksport ryżu w pozostałej części sezonu nie będzie duży. Szczególnie duże ilości włoskiego ryżu zakupiły kraje Środkowego i Dalekiego Wschodu, co było ułatwione dzięki zupełnej nieobecności ryżu egipskiego na tych rynkach.

Eksport ryżu z Burmy

	1951 r. ^{x/}	1950 r.	Przeciętny wywóz w latach 1936-1940
	----- / w tys. ton /		
Ogółem	1.279,6	1.197,0	2.950,2
w tym:			
Cejlon	278,3	427,3	366,1
Indie	309,4	193,2	1.602,1
Indonezja	200,9	197,8	70,8
Japonia	152,4	171,9	105,7 ^{xx/}
Malaje	63,5	26,8	230,4
Wielka Brytania	33,6	7,7	58,1

x/ dane tymczasowe

xx/ łącznie z Koreą i Formozą

Zbiór ryżu we Francji

Pomimo wylewu Rodanu, zbiór ryżu we Francji osiągnął w 1951 r. poziom rekordowy. W wyniku szkód powstałych na skutek wylewu wydajność z 1 ha nie przekraczała 30-35 q. Duży wzrost powierzchni uprawy pozwolił jednakowoż na zebranie 65.000 ton wobec 46.000 ton w 1950 r. Zbiór ten pozwoli na pokrycie około 1/3 zapotrzebowania wewnętrznego Francji.

Zbiory pszenicy we Włoszech

W 1951 roku zbiory pszenicy we Włoszech wynosiły 6.895.630 ton i były o 11,2% mniejsze w porównaniu ze zbiorami w poprzednim roku.

Tendencje na rynku zbóż

Amerykańskie rynki zbożowe wykazywały w połowie kwietnia wyraźne tendencje zniżkowe, szczególnie w odniesieniu do dostaw w późniejszych terminach. Popyt na pszenicę był stosunkowo

słaby i w Chicago zanotowano silny spadek cen: notowania na dostawy w lipcu obniżyły się z 240 ¢ .^{x/}Przyczyną spadku notowań pszenicy amerykańskiej dla dostaw w późniejszych terminach było z jednej strony przewidywanie większych o 50% zbiorów pszenicy ozimej w Stanach Zjednoczonych w porównaniu z poprzednim sezonem dla notowań cif, spadek stawek frachtowych przy przewozach zbóż na obszarze północnego Atlantyku.

Ceny kukurydzy amerykańskiej, podobnie jak i innych zbóż na paszę, obniżyły się dość znacznie w ostatnich miesiącach. W Chicago notowania kukurydzy w transakcjach gotówkowych wynosiły 186 ¢ za buszel wobec 200 ¢ z końcem grudnia ub.r., a w transakcjach terminowych niewiele przewyższały poziom z ubiegłego roku. Przyczyną spadku cen jest prawdopodobnie silna konkurencja jęczmienia kanadyjskiego. Wysoki poziom, który osiągnęły ceny kukurydzy amerykańskiej w ostatnich miesiącach spowodowały nieunikniony spadek popytu krajów importujących.

Rynek jęczmienia irackiego jest mocny dzięki zakupom Japonii. Sprzedawcy oferują jęczmień po £ 41 /dostawa w kwietniu/maju/ i £ 40 /dostawa w sierpniu/wrześniu i wrześniu/październiku/ za tonę c.a.f.

Japonia, która zakupiła już 40 ładunków pszenicy w Stanach Zjednoczonych stara się zakupić 28 dalszych ładunków, do wysyłki przed końcem czerwca.

Niemcy zachodnie zakupiły w Stanach Zjednoczonych około 46.000 ton milo po \$ 69,85 i \$ 69,99 za tonę f.o.b. i zamierzają nabyć dalsze ilości.

Niemcy zachodnie zakupiły w Kanadzie 42.750 ton No 1 i No 2 Canadian feed barley, pierwszy po \$ 65,95 i \$ 66,22 - drugi po \$ 65 i \$ 65,10 za tonę f.o.b.

Spadek cen w Antwerpii, Spadek cen wpłynął niekorzystnie na popyt i niewielka ilość transakcji zawarta została na giełdzie w Brukseli.

W Maroku ogłoszono przetarg na około 40.000 ton jęczmienia ze zbiorów 1951 r. w tym 25.000 ton jęczmienia wagi 58/60 kg za hektolitr i 15.000 ton wagi 60/62.

^{x/} za buszel na 234 1/2 ¢ a na dostawy w grudniu z 244 1/2 ¢ na 240 1/4 ¢ .

Zwierzęta i artykuły pochodzenia zwierzęcego

Stan trzody chlewnej i eksport mięsa wieprzowego z Danii, w pierwszym kwartale 1952 roku

1952

Według spisu przeprowadzonego 23 lutego/ stan trzody chlewnej w Danii wynosił 3.319 tys. sztuk. Stanowi to 3%-owy wzrost w stosunku do grudnia 1951, lecz o 6% mniej niż w tym samym czasie poprzedniego roku. W stosunku do stanu z marca 1951, jedynie ilość prośnych macior zwiększyła się o 2000 sztuk ilość świń wszystkich innych rodzajów spadła. Stan prosiąt ssących podniósł się o 5.000 sztuk, ogółem jednak ilość młodych świń była mniejsza niż przed rokiem.

W okresie od 1 stycznia do 9 marca 1952 r. eksport mięsa wieprzowego z Danii był o 26% mniejszy niż przed rokiem a o 24% większy niż przed wojną. Obniżenie eksportu dotyczy głównie największych odbiorców: Wielkiej Brytanii i Niemiec zachodnich. Poniższa tabela podaje kierunek eksportu mięsa wieprzowego z Danii"

	1 stycznia 1938	- 1951	9 marzec 1952

	w tonach		
Wielka Brytania ^{xx/}	28.829	37.624	33.939
Szwajcaria	x/	634	378
Francja	x/	1.229	243
Niemcy zachodnie ^{xy/}	61	9.803	138
Szwecja	x/	205	1
Norwegia	x/	8	x/
inne	41	392	2.341

Razem	29.931	49.895	37.040

x/ umieszczone w pozycji "inne"
 xx/ tylko bekon i szynki
 xy/ w 1938 całe Niemcy

Rokowania Wielkiej Brytanii z Argentyną w sprawie dostaw mięsa

Dnia 14 kwietnia w Buenos Aires rozpoczęły się anglo-argentyńskie rokowania w sprawie dostaw mięsa na następne 12 miesięcy. Protokół do układu handlowego, na którym są oparte bieżące dostawy wygaś 23 kwietnia. Argentyna niewywiązała się z zeszłorocznego kontraktu.

Wznowienie importu bekonu z Irlandii do Anglii

Irlandia wznowiła z dniem 21 kwietnia br. eksport bekonu do Wielkiej Brytanii. Mimo zawarcia w roku 1948 układu handlowego, który między innymi przewidywał bekony, blisko dwa lata temu Irlandia zawiesiła dostawy, ponieważ nie mogła osiągnąć z Wielką Brytanią porozumienia w sprawie cen.

W. Brytania obawia się importu mięsa surowego z kontynentu

W obawie możliwości zarażenia inwentarza żywego przez importowanie świeżego mięsa z krajów europejskich, które może być zarażone, Ministerstwo Rolnictwa wydało oświadczenie w końcu pierwszej dekady kwietnia, że zezwolony będzie do Anglii jedynie import bekonu i szynki "fully cured" oraz mięsa w pełni przegotowanego i puszkowanego.

Notowania trzody chlewnej na niektórych rynkach kapitalistycznych

Jak podaje z "Intelligence Bulletin" z kwietnia kontrolowana cena za żywca na rynku angielskim pozostaje niezmienną w wysokości 50s 11d za 20 lb nie licząc premii za jakość w porównaniu z 45s 6d o rok wcześniej. Cena w Irlandii w tym samym czasie /koniec marca - początek kwietnia/ wynosiła 45s 6d do 46s 5d czyli tak samo jak w roku poprzednim. Oficjalna cena bekonowych świń w Danii nie uległa w marcu zmianie wynosząc w końcu miesiąca 450 øre za kg, czyli 42s 3d za 20 lb. W roku poprzednim cena kształtowała się na poziomie 412 øre za kg. Cena 100 lb żywca /gilts/ w Chicago wynosiła w początku marca \$ 16,85 czyli 24s 1d wobec \$ 17,16 w lutym i \$ 21,78 w tym samym okresie roku poprzedniego.

Sytuacja na rynku margaryny w roku 1951

Produkcja margaryny uzależniona jest w głównej mierze od dostaw tłuszczów roślinnych mimo że używane są również tłuszcze zwierzęce i rybne. W Stanach Zjednoczonych głównymi składnikami margaryny są produkowane w kraju oleje bawełnia-

ny i sojowy. W Wielkiej Brytanii, przed wojną, w produkcji margaryny najpoważniejszą rolę odgrywały tłuszcze rybne, zastępowane po wojnie przez olej z orzechów ziemnych, palmowy, kokosowy i wielorybi.

W roku 1951 produkcja niektórych tłuszczów używanych do produkcji margaryny bardzo znacznie zwiększyła się, a produkcja i konsumpcja margaryny osiągnęła w niektórych krajach rekordową wysokość. W porównaniu z rokiem poprzednim wzrosła w krajach kapitalistycznych produkcja oleju bawełnianego, z orzechów ziemnych i kokosowego. Produkcja oleju sojowego i palmowego wykazała nieznacznie niższą. Nadwyżki eksportowe oleju bawełnianego i z orzechów ziemnych były nieco niższe w roku 1951 lecz przypuszczalnie zwiększą się one w 1952. Natomiast eksport oleju kokosowego i kopry wzrósł w roku 1951 bardzo poważnie. Eksport kopry zwiększył się z 1.020.000 ton w 1950 do 1.275.000 ton w 1951 /w przeliczeniu na olej/. Nadwyżki eksportowe oleju sojowego zwiększyły się w 1951 bardzo znacznie ponieważ po raz pierwszy po wojnie Mandżuria wystąpiła jako eksporter tego oleju. Eksport poszczególnych tłuszczów roślinnych w roku 1951 przekroczył w większości wypadków poziom przedwojenny, pomimo zmian w źródłach dostaw i zwiększonej konsumpcji w krajach produkujących. Ze względu na dużą podaż, ceny które w poprzednich latach systematycznie wzrastały, zaczęły spadać w początkach 1951 r. i utrzymały tę tendencję do końca roku.

Obniżenie cen na olej roślinny spowodowało spadek cen margaryny w niektórych krajach, podczas gdy ceny masła wykazywały stały wzrost.

Produkcja. Powojenna tendencja wzrostu w produkcji margaryny utrzymywała się w 1951. Najpoważniejszy jej wzrost wystąpił w Niemczech zachodnich, które stały się największym producentem margaryny w krajach kapitalistycznych. Produkcja ich w porównaniu z rokiem 1950 zwiększyła się o 21% i przekroczyła przedwojenną produkcję całych Niemiec. Produkcja w Wielkiej Brytanii przekroczyła przeszło dwukrotnie produkcję przedwojenną, a o 19% produkcję poprzedniego roku mimo, że ilość importowanych tłuszczów roślinnych i rybich nie była w tym roku większa niż w poprzednich latach. Zniesienie opodatkowania margaryny w Stanach Zjednoczonych w roku 1950 wpłynęło na znaczny wzrost produkcji, szczególnie margaryny barwionej, a w roku 1951 produkcja zwiększyła się o 11%. Wzrost produkcji zanotowano również w Kanadzie, Holandii, Belgii i innych krajach europejskich lecz w Australii spadła ona o 17% pod wpływem zniesienia racjonowania masła. W czerwcu 1950. Dozwolona kwota produkcji margaryny w Unii Południowo-Afrykańskiej została podniesiona z 5.000 do 8.000 ton w grudniu 1950, lecz produkcja w 1951 była znacznie niższa.

Produkcję margaryny w poszczególnych krajach przedstawia poniższa tabela:

	1938	1948	1949	1950	1951
----- w tysiącach cwt					
Niemcy zachod-	8.793 ^{xxx/}		4.703	7.701	9.313
nie	3.440	8.106	7.696	8.364	9.256
U.S.A.					
Wielka Bry-	4.160	7.990	8.403	7.478	8.923
tania	1.405	2.114	2.841	3.327	3.500 ^{yy/}
Holandia	1.202	998	1.377	1.627	1.690 ^{yy/}
Szwecja	1.255	1.373	1.349	1.282	1.561
Belgia	1.083	1.222	1.261	1.328	1.476
Norwegia	1.600	1.003	1.075	1.202	1.440
Dania	-	-	660	840	939
Kanada	301	470	600	596	496
Australia ^{x/}					
Unia Południo-	-	37	102	93	54 ^{xy/}
wo Afrykańska					

x/ rok kończący się 30 czerwca

xx/ rok kończący się 31 sierpnia

xxx/1938 Niemcy w granicach przedwojennych

xy/ grudzień 1950 - sierpień 1951

yy/ szacunek

Konsumcja: Większość krajów produkujących margarynę przeznacza ją prawie wyłącznie na konsumpcję wewnętrzną, celem dostarczenia ludności taniego artykułu zastępczego zamiast masła, albo celem umożliwienia większego eksportu masła przez zastąpienie go na rynku krajowym margaryną. W Stanach Zjednoczonych produkcja rosnąca szybko w latach wojennych była prawie w całości eksportowana, lecz po wojnie, na skutek pauperyzacji ludności zmuszonej do konsumpcji tanszej margaryny zamiast masła eksport zmniejszył się: zanotowano wzrost konsumpcji, która osiągnęła w roku 1951 rekordową wysokość. Najwyższy poziom konsumpcji osiągnęły Niemcy zachodnie które przekroczyły konsumpcję całych Niemiec w roku 1938. W Wielkiej Brytanii konsumpcja margaryny zwiększyła się w roku ubiegłym o 11% ponieważ w 1951 roku zmniejszono rację masła. W Belgii, Holandii i krajach skandynawskich konsumpcja margaryny w roku 1951 była większa niż w poprzednim roku, a w wielu wypadkach przekroczyła poziom przedwojenny.

Konsumcję margaryny w poszczególnych krajach przedstawia poniższa tabela:

	1938	1948	1949	1950	1951
----- w tysiącach cwt					
Niemcy zachod-	8.259	..	..	7.756	9.313
nie					

Stany Zjednoczone	3.434	7.967	7.598	8.187	9.000 ^{xx/}
Wielka Brytania	4.230	8.040	8.170	7.580	8.430
Holandia	1.209	1.911	2.754	3.383	3.450
Szwecja	1.150	968	1.378	1.627	1.689 ^{xx/}
Norwegia	1.073	1.152	1.219	1.324	1.457
Dania	1.600	929	1.037	1.183	1.434
Belgia	1.247	1.307	1.244	1.256	1.348 ^{xx/}
Kanada	-	-	642	836	930

x/ całe Niemcy

xx/ szacunek

Konsumpcja margaryny na głowę ludności jest najwyższa w krajach europejskich a szczególnie w Skandynawii. Przed wojną była ona najwyższa w Danii. Poziom ten nie został osiągnięty w latach powojennych mimo, że konsumpcja masła w Danii jest jeszcze niższa niż przed wojną. W Holandii spożycie masła spadło poniżej 50% przedwojennego, natomiast konsumpcja margaryny znacznie zwiększyła się. W obydwóch tych państwach rząd popierał zwiększenie konsumpcji margaryny celem zwolnienia większych ilości masła na eksport. W Danii polityka rządu zmieniła się w listopadzie 1950 po zniesieniu racjonowania masła i ustabilizowaniu krajowych cen masła w czerwcu 1951. Niemcy zachodnie, Szwecja i Belgia zwiększyły konsumpcję margaryny w ostatnich latach.

Zwiększenie konsumpcji margaryny wystąpiło również w krajach zamorskich, które musiały uzupełnić zmniejszoną produkcję masła. W Kanadzie po wprowadzeniu produkcji margaryny w roku 1949, konsumpcja osiągnęła poziom 7,5 lb na głowę. Na podobnym poziomie utrzymuje się konsumpcja w Nowej Zelandii i Australii, mimo że margaryna do użytku stołowego używana jest jedynie w Australii w nieznacznej wysokości 1 lb na głowę rocznie. W Stanach Zjednoczonych występuje ostatnio stały spadek zużycia tłuszczów stołowych co jest rekompensowane zwiększeniem spożycia tłuszczów kuchennych. W roku 1951 konsumpcja masła spadła tam o 1 lb a konsumpcja margaryny zwiększyła się o około 1,5 lb.

Konsumpcję margaryny na głowę ludności rocznie przedstawia poniższa tabela:

	1 9 3 8	1 9 5 0	1 9 5 1

	w lb		
Anglia	10,0	16,7	18,2
Australia ^{x/}	4,9 ^{xx/}	7,3	8,1
Nowa Zelandia ^{x/}	4,3 ^{xxx/}	8,2	8,1
Kanada	-	6,8	7,4
Norwegia	41,2	44,8	49,4

x/ 12 miesięcy kończących się 30.IV.

xx/ średnia za lata 1936-39

xxx/ " " " 1934-38

Holandia	15,7	37,5	37,7
Szwecja	20,5	24,7	27,8
Dania	47,4	31,1	37,3
Niemcy zachodnie	13,4	15,4	21,5
Belgia	14,8	16,3	17,4
U.S.A.	2,7	6,1	6,7

Obroty: Międzynarodowe obroty margaryną są bardzo nieznaczne zarówno w porównaniu z jej produkcją, jak i w stosunku do obrotów tłuszczami służącymi do jej wyrobu. Po drugiej wojnie światowej eksport margaryny znacznie się zwiększył, w związku z dużymi dostawami ze Stanów Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii i Australii. W pierwszych latach powojennych a nawet jeszcze w roku 1949 był on znacznie wyższy niż w 1938. W 1950 spadł jednak poniżej przedwojennego poziomu, a w 1951 wszyscy prawie najwięksi producenci eksportowali mniej niż w poprzednim roku. Jedynie Wielka Brytania powiększyła swój eksport do 10.000 ton, czyli o 4.500 ton. Przed wojną największym dostawcą margaryny na rynek światowy była Holandia eksportująca w roku 1938 ponad 10.000 ton. W roku 1950 wywóz jej spadł do 5.000 a w 1951 do 3.000 ton. Eksport z Danii, który osiągnął rekordową wysokość ponad 5.000 ton w 1949 roku spadł gwałtownie do poniżej 500 ton w 1951. Dostawy z Australii zupełnie nieznaczne przed wojną, największe nasilenie osiągnęły w roku 1941/42 dochodząc do 10.000 ton. Po wojnie rozwinął się wywóz australijskiej margaryny do krajów Dalekiego Wschodu. W roku 1948/49 wynosił on 6.000 ton a w 1951/52 obliczany jest na 2.000 ton. Przed wojną największym odbiorcą margaryny była Wielka Brytania kupująca około 2/3 światowego eksportu. Pozostała część przeznaczona była prawie wyłącznie dla Stanów Zjednoczonych. Obydwa jednak państwa zaczęły eksportować w czasie wojny znaczne ilości, a w ostatnich latach import ich spadł do poziomu zupełnie nieznacznego. W roku 1950 Niemcy zachodnie były jedynym importerem margaryny, lecz w 1951 produkcja ich zdołała już zaspokoić potrzeby kraju, tak że import przestał być niezbędny. W roku 1951 jedynym poważnym importerem była Jugosławia, która importowała 3.000 ton z Wielkiej Brytanii i pewne ilości margaryny norweskiej. Nowa umowa handlowa przewiduje w roku 1952 dostawę 2.500 ton margaryny z Holandii do Jugosławii. Drobne obroty margaryną pomiędzy Wielką Brytanią i krajami Imperium nie przekraczają rocznie wysokości 1.000 ton

Wiadomości z kapitalistycznego rynku skór surowych

Długotrwały stopniowy spadek cen jaki notuje się od wielu tygodni na kapitalistycznym rynku skór surowych, nie uległ zahamowaniu w pierwszej dekadzie kwietnia. Z Buenos Aires donoszono, że w w obrotach eksportowych w dalszym ciągu panował zastój. Poza dokonywaniem miejscowych niewielkich transakcji z dostawą natychmiastową brakło poważniejszych kontraktów eksportowych. Załadunki skór argentyńskich

z transakcji zawartych w pierwszym kwartale b.r. ponownie zmniejszyły się znacznie i w pierwszych dniach kwietnia, kształtowały się na poziomie z końca stycznia b.r. Ogółem Argentyna eksportowała w okresie od I.I. do 15.III.br. 968.854 skór surowych z czego 550.763 stanowiły solone mokre skóry wołowe, 186.938 szt. suszone skóry wołowe i 231.153 szt. skóry cielęce. W poprzednim roku w tym samym czasie eksport skór argentyńskich wyniósł 1.460.383 szt. czyli o 51% więcej z czego na mokre wołowe przypadało 862.186 szt./o 56% więcej/ na suszone wołowe 197.080 szt. i na cielęce 403.117 szt./o 74,5% więcej/.

Meldunkom o ogólnym osłabieniu rynku argentyńskiego w pierwszej dekadzie kwietnia przeczy inna wiadomość podana przez Reutersa 9 kwietnia i donosząca o niewielkiejwyżce cen Frigorif. Extremes a mianowicie z 19 1/2 d za lb na 20 1/4 d za lb. tłumaczona trudnościami technicznymi przy zawieraniu transakcji. Ceny Frigorif Heavy Ox natomiast wynosiły w tym samym czasie 17 d za lb w porównaniu z 18 d za primo miesiąca.

W pierwszej dekadzie kwietnia sprzedano w Montevideo odbiorcom zagranicznym na rachunek Niemiec zachodnich około 20.000 Frigoryfico Montevide rejects heavy ox" po 15 1/4 d za lb fob oraz około 10.000 "Frigorifico Montevide. salt cows" po 16 3/4 d za lb. Obie transakcje zawarto zatem po cenach niższych niż notowania w Buenos Aires.

Rynek północno-amerykański wykazywał w pierwszej dekadzie kwietnia nadal osłabienie tendencji. W Chicago Heavy Native Steers zniżkowały w cenie w ciągu tygodnia o 1 1/2 ¢ za lb z 12 1/2 ¢ na 11 ¢. Light Native Cows staniały w tym czasie o 2 ¢ na lb do poziomu 14 1/2. Z późniejszych meldunków wynika, że również w drugiej dekadzie kwietnia zanotowano w Chicago dalszy spadek cen o 1 - 1 1/2 ¢ na lb.

Wskaźnik cen hurtowych surowych skór krajowych i importowanych obliczany przez brytyjski Związek Garbarzy /United Tanners' Federation/ i przytaczany już niejednokrotnie przez "Rynki Towarowe" obniżył się w okresie od 1 do 8 kwietnia o 3 - 4% do poziomu najniższego od czerwca 1950 r.

Kwietniowe aukcje w Paryżu przyniosły pewne oznaki wzmocnienia tamtego rynku. W odniesieniu do skór wołowych nie zanotowano większych zmian cen w porównaniu z aukcjami marcowymi, natomiast wzrosła cena ciężkich średnich skór krowich odpowiednio o 4.5% i 11,2%. Najsilniejszą jednak wyżkę cen zaobserwowano w odniesieniu do skór cielęcych tak ciężkich jak i lekkich.

Zgodnie z wiadomościami napływającymi z rynku południowo afrykańskiego rząd Unii Południowo Afrykańskiej postanowił ostatnio rozładować znaczne zapasy skór surowych suszonych, będących w posiadaniu tak hurtowników prywatnych jak i w składach rządowych. Na przestrzeni od maja roku ub. do końca grudnia eksport skór wyższych gatunków był w Afryce Południowej wstrzymany. Obecnie podaż krajowych skór surowych przekracza zapotrzebowanie południowo-afrykańskiego przemysłu garbarskiego, co umożliwia większy niż normalnie eksport tego surowca.

Na skutek spadku popytu na międzynarodowym rynku skór surowych władze administracyjne w Kenji obniżyły ostatnio opłaty eksportowe o 55%. Wynoszą one obecnie 10 s 6 d za 100 lb skór suszonych i 5 s 3 d za 100 lb skór solonych mokrych.

Przetwory spożywcze, art. kolonialne, owoce i warzywa

Produkcja i konsumpcja cukru w Niemczech zachodnich

W pierwszych dniach kwietnia firma F.O. Licht omówiła sytuację na zachodnio-niemieckim rynku cukru. Produkcja cukru w Niemczech zachodnich w kampanii 1951/52 dała w przybliżeniu 948.000 ton cukru rafinowanego, czyli 1.053.333 ton cukru surowego. Według szacunków w/w firmy konsumpcja cukru w Niemczech zachodnich w 1951/52 roku wyniosła, włączając w to pewne zapasy, według oficjalnych danych 1.600.000 ton cukru rafinowanego /1.777.777 ton cukru surowego/. Ilość ta jest podstawą oficjalnej polityki cukrowej. Na tej podstawie zapotrzebowanie importowe Niemiec zachodnich oceniane jest na 724.444 ton cukru surowego. Jeszcze w październiku i listopadzie ub.r. miesięczny kontyngent cukru na konsumpcję krajową wyznaczany przez Ministerstwo był poniżej szacowanego popytu. W ciągu następnych miesięcy rynek stawał się coraz słabszy i popyt na cukier okazał się znacznie poniżej przewidywanego. Zmniejszenie konsumpcji cukru w miesiącu styczniu b.r. wyniosło 54% w porównaniu z grudniem ub.r. W roku normalnym zmniejszenie w tym samym okresie czasu wynosiło 30%.

Najważniejszą przyczyną spadku popytu jest fakt, że rynek cukru w Niemczech zachodnich jest dobrze zaopatrzony w cukier importowany poprzednio, a pozostała ilość zakontraktowanego cukru będzie mogła być rozprowadzona po zmniejszeniu się zapasów u konsumentów. Zapasy początkowe, produkcja krajowa w 1951/52 plus import wyniosły razem 1.400.000 ton cukru rafinowanego, czyli 1.555.555 ton cukru surowego. Pozostałe 200.000 ton cukru rafinowanego, lub 222.222 ton cukru surowego będzie zakupione później. Drugą przyczyną spadku popytu jest pauperyzacja ludności, wzrost bezrobocia, jak również zmniejszanie się siły nabywczej marki zachodnio-niemieckiej. Tendencję spadku popytu na cukier można było obserwować również w innych krajach. Rezultatem bieżącej sytuacji na zachodnio-niemieckim rynku cukru był projekt zniesienia racjonowania cukru w Niemczech zachodnich. Dyskusję nad tym zagadnieniem odłożono jednakże na kilka tygodni.

Włochy zamierzają eksportować cukier w bieżącym roku

Jak podaje Public Ledger włoscy producenci cukru rozpoczęli pertraktacje z Niemcami zachodnimi i Egiptem w sprawie dostaw cukru rafinowanego do tych krajów po cenie £ 61 - £ 62 za tonę cif. Produkcja cukru we Włoszech - z ostatniej kampanii - oszacowana jest na 650.000 ton metr cukru rafino-

wanego, a konsumpcja na 600.000 ton. W ostatnim roku rząd włoski zakupił na zapasy strategiczne 60.000 ton cukru kubańskiego. Obecna nadwyżka cukru we Włoszech oceniana jest na ponad 100.000 tony i będzie prawdopodobnie wyeksportowana jeszcze w bieżącym sezonie.

Eksport cukru kubańskiego w 1951 roku

Według danych Kubańskiego Instytutu Cukrowego, eksport cukru surowego wyniósł w roku 1951 5.441,6 tys. ton, w tej liczbie 654,8 tys. ton cukru rafinowanego. W roku poprzednim eksport cukru z Kuby wyniósł 5.260,8 tys. ton, a w roku 1949 - 4.890,7 tys. ton. Szczegółowe rozbięcie eksportu według krajów w 1951 r. ilustruje poniższa tabela /w tys. ton/:

Ogółem	5.441,6		
w tym:			
E u r o p a	2.009,4	A z j a	476,6
Anglia	866,2	Pakistan	103,1
Belgia	150,7	Japonia	338,6
Grecja	98,1	A f r y k a	91,9
Niemcy zachodnie	216,7		
Irlandia	90,2	Marokko franc.	81,4
Hiszpania	33,7		
Włochy	62,6	A m e r y k a	2.863,7
Holandia	308,1	Wenezuela	46,2
Norwegia	9,0	Kanada	23,6
Portugalia	19,5	U.S.A.	2.634,1
Finlandia	26,9	Urugwaj	25,0
Francja	68,7	Chile	116,6
Szwajcaria	30,1		

Zródło: BIKI

Amerykańskie dostawy cukru dla Persji

Jak podaje Public Ledger w dniu 1 kwietnia podpisano w Teheranie umowę między rządem Stanów Zjednoczonych i Iranem. W ramach tej umowy Stany Zjednoczone zobowiązały się dostarczyć Persji 34.000 ton metr cukru o wartości 5 mln dolarów. Wpływy ze sprzedaży cukru przeznaczone są na pokrycie wydatków misji amerykańskich przebywających na terenie Iranu. Ogółem wydatki amerykańskie wyniosą w roku bieżącym 11 mln dolarów.

Jak wynika z dalszego tekstu USA zamierzają zastąpić angielskie dostawy cukru, które zostały wstrzymane od jesieni ub.r. na skutek znacjonalizowania Anglo-Irańskiego Towarzystwa Naftowego. Dla przypomnienia to samo pismo podaje, że w ciągu trzech kwartałów ub.r. eksport cukru z Anglii do Persji wyniósł 90.124, podczas gdy w roku 1950 - 125.458 ton.

Powyższa umowa jest jeszcze jednym przykładem jak Stany

Zjednoczone wykorzystują trudną sytuację Wielkiej Brytanii i zajmują jej miejsce jako tradycyjnego dostawcy.

Notowania cukru surowego

W połowie kwietnia cukier Kontrakt nr 4 ponownie zniżkował na giełdzie nowojorskiej, po chwilowym ożywieniu w okresie przedświątecznym. W drugiej połowie kwietnia cukier na tym rynku wykazywał tendencję nieregularną. Ceny cukru Kontrakt nr 4 z dostawą na maj zniżkowały pierwotnie o 10 punktów, osiągając 4,21 ¢ za lb. Następnie zwyżkował do poziomu 4,31 ¢, aby powtórnie spaść o 2 punkty. W dniu 29 kwietnia cukier Kontrakt nr 4 z dostawą na maj notowano po 4,29 ¢ za lb. Pozycje późniejsze mają zdecydowanie tendencję zwyżkową. Najprawdopodobniej przyczyniło się do tego doniesienie, że Egipt i Pakistan poszukują oferty na cukier. Zapotrzebowanie Egiptu oceniane jest na 30.000 ton. Dostawy na lipiec zwyżkowały osiągając w dniu 29 kwietnia poziom 4,36 ¢ za lb. Ceny cukru Kontrakt nr 6 wykazują również stałą, chociaż powolną zwyżkę. W dniu 29 kwietnia dostawy na lipiec notowano po 5,99 - 6,00 ¢ za lb.

Rynek nasion oleistych i olejów

Po raz pierwszy w roku 1951 można było zauważyć przesunięcie się eksportu Brazylii na korzyść oleju rycynowego kosztem ziarna, co wskazywałoby na rozwój produkcji krajowej. Eksport oleju rycynowego osiągnął w roku 1951 - 29.571 ton wobec 24.592 ton w 1950 roku. Eksport ziarna wyniósł odpowiednio 50.493 wobec 84.151 ton. Board of Trade ogłosił nowy przydział funtów na zakup nasion oleistych i olejów w okresie 1 lipiec - 31 grudzień 1952 roku, który wyniósł £ 900.000 wobec £ 350.000 w poprzednim okresie.

W ostatnich dniach kwietnia na wielu rynkach nasion oleistych i olejów obserwowano w dalszym ciągu wzmocnienie ogólnej tendencji cen. Rynek ziarna rycynowego wykazał duże ożywienie. Szczególnie duże zainteresowanie budził rynek wschodnio-afrykański. Dostawy majowe z tego rynku notowano po £ 73 wobec £ 68 w połowie kwietnia. Znaczne wzmocnienie tendencji zaobserwowano również na rynku kopry. Kopre Straits notowano w ostatnich dniach kwietnia po £ 60 3/4 wobec £ 59 za tonę w tygodniu poprzednim. W przeciwieństwie do tego kopra filipińska wykazywała duże wahania cen. W dniu 29 kwietnia kopre filipińską fob Manila notowano po \$ 106 1/2, a tę samą kopre cif Antwerpia - po \$ 134.

K A K A O

W pierwszej połowie kwietnia zostały ogłoszone przez Board of Trade rozporządzenia w sprawie wydawania licencji importowych na drugą połowę bieżącego roku. Kontyngenty określa

lone są tylko pod względem wartości i tak np. przydział funtów na import masła kakaowego wynosi £ 105.000, wobec £ 650.000, przydzielonych w okresie listopad 1951 - koniec czerwca 1952. Przydział funtów na zakup kakao w proszku i czekolady w proszku wyniósł po £ 1.000 dla każdego.

Ciężka sytuacja w szwedzkim przemyśle czekoladowym

Okres przedświąteczny na rynku kakao cechowała podobnie jak w latach poprzednich, wzmocniona tendencja cen i ogólne ożywienie. Jakkolwiek w okresie poświątecznym nastąpiło pewne osłabienie rynku, to jednak zapotrzebowanie na kakao ze strony Niemiec zachodnich utrzymało dość mocną tendencję. Jak podaje Public Ledger dobrze fermentowane kakao ze Złotego Wybrzeża z dostawą kwiecień-czerwiec i maj-lipiec notowano po 315s za 50 kg cif północne porty Kontynentu, czyli o 5s wyżej niż w końcu marca.

Giełda londyńska wykazywała słabą tendencję w okresie poświątecznym, ale wiadomość o zakupach niemieckich wzmocniła rynek na pewien czas. Dostawy majowe na tym rynku notowano ostatecznie po 314s. Dostawy na lipiec po 313s 6d. Tendencje cen na giełdzie nowojorskiej kształtowały się w podobny sposób. Na tym rynku spotykano głównie kakao Bahia. Przed świętami - jak podaje Public Ledger - Bahia sprzedawała do Stanów Zjednoczonych 9.500 worków kakao ze starych zbiorów na szybką dostawę po 35 1/8 ¢ za lb fob. Sprzedaż z nowych zbiorów wynosiła 20.000 worków po cenie od 32 3/4 ¢ do 33 1/4 ¢ za lb w zależności od terminu dostaw. Wyższa cena odnosiła się do dostaw na lipiec-wrzesień.

Podniesienie o 20% podatku od sprzedaży cukrów i czekolady oraz spadek stopy życiowej społeczeństwa szwedzkiego spowodowało spadek konsumpcji w 1951 r. o 16.000 ton, która wyniosła 30.000 ton. Sytuacja w szwedzkim przemyśle czekoladowym jest tak ciężka, że zamknięto szereg fabryk, a inne wydatnie zmniejszyły swoją produkcję.

K A W A

Perspektywy nowych zbiorów kawy w Brazylii

Przed kilkoma tygodniami ogłoszono w Brazylii dwa zupełnie różne szacunki nowych zbiorów kawy w sezonie 1952/53 /lipiec 1952 - czerwiec 1953/. Pierwszy szacunek ogłoszony na początku marca przez Divisao da Economia Caffeeira ocenia nadwyżki eksportowe na 15.850.000 worków, a 60 kg. Szacunek ten został opracowany na podstawie danych dostarczonych przez inspektorów plantacji. Drugi szacunek - półoficjalny - wydany został w kwietniu przez Brazilian Rural Society i ocenia cały zbiór na 15.199.500 worków. W sprawozdaniu Technical Assessor przy w/w towarzystwie motywuje ten wyjątkowo niski szacunek w następujący sposób. W stanie São Paulo około

300 mln drzewek kawowych jest już starych i wydajność ich zmniejszy się o 14%. Około 30 mln drzewek kawowych w stanie Parana znajduje się w podobnych warunkach. W stanie Espirito Santo drzewka kawowe zostały zdziesiątkowane przez zarazę "Broca", podczas gdy w stanie Rio de Janeiro, Bahia i Pernambuco drzewka znajdują się u kresu zdolności owocowania. I jak podaje w zakończeniu sprawozdanie, produkcja kawy z tych ostatnich będzie zużyta na potrzeby kraju.

Pomimo wiadomości o utrzymaniu przez rząd brazylijski dotychczasowych zarządzeń w sprawie finansowania kawy, stabilizacja cen na rynku nowojorskim nie utrzymała się. Przyczyną tego było osłabienie popytu na kawę zieloną ze strony palarni.

Od świąt wielkanocnych ceny na terminowym rynku nowojorskim zniżkowały bez przerwy, będąc od 60 do 40 punktów poniżej najwyższego poziomu w bieżącym roku, a o 50 - 18 punktów niżej w porównaniu z poziomem z ubiegłego tygodnia. Kawa kolumbijska actuals była do nabycia po 55 ¢ za lb. Santos fours oferowano po 51 1/2 ¢ za lb. fob Santos. Przed świętami wielkanocnymi armia amerykańska zakupiła około 27.000 worków kawy Santos fours po 53,06 - 53,30, ceny te były jednakże niższe od płaconych poprzednio.

Światowa produkcja fig suszonych

Departament Rolnictwa USA oszacował produkcję fig suszonych w 1951 w przodujących krajach eksporterskich na 171.400 sh ton, wobec 182.200 ton w 1950 roku i 196.700 ton w 1949. Szacunek produkcji za rok ubiegły jest o 14% niższy od przeciętnej lat 1940-49, która wyniosła 198.600 ton i o 15% od średniej lat 1945-1949, która wyniosła 201.700 ton. Szacunek produkcji fig suszonych przedstawia się następująco /w sh ton/:

	1951	1950
Algeria	33.000	22.700
Argentyna	500	600
Grecja	27.500	24.700
Włochy	39.600	64.400
Portugalia	12.000	16.800
Syria-Liban	4.200	3.300
Turcja	26.400	25.300
U.S.A.	29.200	24.400
Razem	171.400	182.200

Według szacunku na dzień 1 stycznia wynika, że około 29.800 sh ton zostanie skonsumowane w krajach basenu morza Śródziemnego, czyli 21% zbioru 1951 roku. Sezon eksportowy w krajach śródziemnomorskich w 1951/52 był słaby tak pod względem ilości jak i jakości zbioru. Główne kraje eksportowe miały dużo trudności w zbycie z powodu niskiej jakości towaru. Eksport z tego obszaru wyniósł do dnia 31 grudnia

1951 roku 39.300 sh ton, co stanowi około 28% zbioru tych krajów. Czołowym eksporterem w tym okresie była Grecja - 11.600 sh ton, następnie Algeria i Turcja po 10.000 ton każde. Głównymi odbiorcami byli: Niemcy zachodnie, Austria, Anglia i Francja.

Wytwory pochodzenia mineralnego

Meldunki z rynku węglowego

Jak zwykle tak i w roku bieżącym nastąpiła w kwietniu znaczna poprawa w zaopatrzeniu węglowym prawie wszystkich krajów europejskich. Złożyły się na nią w ciągu obecnej wiosny następujące czynniki: łagodna zima pozwoliła większości spożyców zaoszczędzić pewne ilości paliwa; zmniejszenie produkcji pewnych gałęzi przemysłu - wpłynęło na spadek konsumpcji węgla, polepszenie się zaś stanu zaopatrzenia węglowego zahamowało zakupy węgla przeznaczonego na zapasy.

W Wielkiej Brytanii stan zapasów węgla wzrósł o około 4 mln ton w porównaniu ze stanem na wiosnę ubiegłego roku, co pozwoli temu krajowi na uniknięcie poważniejszego kryzysu węglowego w ciągu 1952 r. W odniesieniu do Niemiec zachodnich prasa spodziewa się, że wzrost wydobycia nie osiągnie w roku bieżącym tak dużych rozmiarów, aby można było zaprzestać importu węgla amerykańskiego. Jeśli nie dojdzie do spadku produkcji przemysłowej Niemiec zachodnich, to należy się jednak liczyć z ponownym naprężeniem sytuacji w zaopatrzeniu węglowym w ciągu nadchodzącej jesieni i zimy. We Francji perspektywy zaopatrzenia węglowego nie przedstawiają się w najbliższym czasie pomyślnie wobec konieczności znacznego ograniczenia importu węgla z Ameryki oraz obaw, że i przywóz węgla z Belgii może również zostać zahamowany z powodu trudności płatniczych.

W Holandii rząd opracował projekt zwiększenia własnego wydobycia węgla o 400-600 tys. ton rocznie.

Belgia ma coraz większe ilości węgla do dyspozycji na eksport, który ograniczony jest jednak zmniejszonymi możliwościami płatniczymi krajów europejskich. Prasa podkreśla, że jeśli eksport belgijski nie zwiększy się do około 350 tys. ton miesięcznie, to zajdzie konieczność handlowania węglem w kopalniach w ciągu lata.

Austria uzyskała od Niemiec zachodnich - po raz pierwszy po wojnie w bezpośrednich dwustronnych rokowaniach, nie zaś z przydziału mocarstw okupacyjnych - kontyngent kwartalny 600.000 ton węgla i koksu, wobec żądanych 750.000 ton i w porównaniu z 800.000 ton otrzymanych przed 2 1/2 laty.

W Irlandii dzięki wzrostowi importu węgla z Wielkiej Brytanii obniżono ceny węgla przeciętnie o 15 sh na tonie.

Rynek węglowy w USA charakteryzuje się dużym nasyceniem. Zdaniem amerykańskiego pisma węglowego "The Black Diamond" amerykańskie kopalnie węgla z niewykorzystanymi w 1/4 możliwościami wydobywczymi. Utrzymuje się nadal obniżona cena w

stosunku do roku ubiegłego o 50-70 t na tonie.

Obecna cena fob Hampton Roads wynosi około $\text{\$}$ 10 za tonę węgla sortowanego, oraz $\text{\$}$ 8 za miak.

Frachty węglowe z USA do portów europejskich nadal utrzymują się na bardzo niskim poziomie. Najniższy fracht z Hampton Roads do Rotterdamu notowano w kwietniu $\text{\$}$ 6 wobec stawki oficjalnej do tego portu $\text{\$}$ 10,50, oraz stawki przed rokiem dochodzącej do $\text{\$}$ 14. Frachty do innych krajów europejskich w kwietniu wynosiły przeciętnie:

Hamburg oraz porty W. Brytanii i Irlandii	około	$\text{\$}$ 7,50
Zeebrugge i Antwerpia	przeciętnie	około $\text{\$}$ 7,00
Dania i Norwegia	około	$\text{\$}$ 8,00
Marsylia, Tulon, Genua, Sawona i Neapol	około	$\text{\$}$ 8,50
Zachodnia Szwecja /Göteborg - Malmö/	około	$\text{\$}$ 9,00
Wschodnie wybrzeża Szwecji oraz Finlandia	około	$\text{\$}$ 9,50
Porty Adriatyku	około	$\text{\$}$ 9,75

W I E L K A B R Y T A N I A

W artykule wstępnym tygodnika "Iron and Coal Trades Review" pod tytułem "Państwowa polityka opałowa" czytamy m.in. co następuje:

"Wielka Brytania była niegdyś wielkim eksporterem węgla. Obecnie, wskutek ekonomicznych warunków, przywiązuje się większe znaczenie do eksportu fabrykatów przemysłowych. Tego rodzaju polityka, wobec jednoczesnego wzrostu potrzeb wewnętrznych, znacznie zmniejszyła ilości węgla, które jesteśmy w stanie z bieżącego wydobycia przeznaczyć na eksport. Wysiłek w kierunku zwiększenia eksportu fabrykatów przemysłowych, przyczynił się do znacznego wzrostu popytu na surowce jak również na węgiel. Przede wszystkim zaś wzrósł popyt na stal.

W roku ubiegłym producenci stali mieli trudności ze zwiększeniem jej wytwórczości a to z powodu braków potrzebnych ilości rudy i żelaza. Braku żelaza nie udało nam się przezwyciężyć, natomiast stan zaopatrzenia w rudę jest dostateczny, aby móc uruchomić dodatkową ilość wielkich pieców. Obecnie dalszy wzrost produkcji surowego żelaza i stali wydaje się napotykać na trudności nie tyle w postaci braków rudy, ale braku potrzebnych ilości koksu. Producenci stali informują, że dostawy koksu są w dalszym ciągu niedostateczne, aby pokryć zapotrzebowanie wielkich pieców.

A więc znowu stoimy wobec braku węgla. Musimy w naszym kraju polegać na własnych naszych wysiłkach, aby zapewnić sobie potrzebne ilości nie tylko stali ale i innych niezbędnych materiałów. Podczas gdy zapotrzebowanie na węgiel stale wzrastało - nie dorównywał mu wystarczający wzrost wydobycia. I właśnie dlatego tak wielki nacisk winien być położony na to, aby wydobywane ilości węgla były użytkowane z możliwie najdalej posuniętą wydajnością. I dlatego z tyłu stron domagano się sformułowania państwowej polityki opałowej, co

skłoniło rząd do powołania Komisji Ridley'a, aby zbadać sytuację i wskazać środki, któreby były w stanie zapewnić najbardziej właściwe wykorzystanie ilości paliwa i energii jakie kraj nasz ma do dyspozycji. Komisja Ridley'a otrzymała już wypowiedzi organizacji przemysłowych i innych, najbardziej zainteresowanych w sprawie opał, a inne jeszcze organizacje i instytucje przygotowują swe opinie i wnioski. Solidne i cenne informacje będzie można uzyskać z tych źródeł, aczkolwiek niektóre wnioski będą niewątpliwie tendencyjne.

Górnictwu węglowemu nigdy nie brakło doradców. Każdy z nich miał swą ulubioną teorię na temat, co górnictwo węglowe powinno uczynić aby uleczyć swe różne niedomagania, realne lub urojone. W tym szerokim wachlarzu zalecanych środków spotykaliśmy wnioski: rozwinięcia na szeroką skalę podziemnej gazyfikacji węgla, przemiany na kopalniach całego wydobywanego węgla na gaz lub elektryczność, zakazu spalania węgla na kominach, zlikwidowania eksportu, przeróbki na koks całej ilości węgla przeznaczonej na opał domowy, zakazu używania energii elektrycznej do ogrzewania wewnątrz itp. Wszystkie te wnioski ponowniono obecnie w tej czy innej formie wobec Komisji Ridley'a. Niewątpliwie każdy z tych wniosków jest częściowo trafny. Żaden jednak z nich wyłącznie zastosowany nie byłby w stanie przynieść spodziewanych wyników."

N I E M C Y Z A C H O D N I E

Wydobycie węgla w marcu b.r. w Niemczech zachodnich osiągnęło 10.744.000 ton w 26 dniach roboczych ustalając rekord powojenny miesięcznego wydobywania węgla. Przeciętne dzienne wydobywanie wzrosło z 409,6 tys. ton w lutym do 415,2 tys. ton w marcu.

W dłuższym artykule p.t. "Nie ma widoków na trwałe polepszenie zaopatrzenia węglowego - rosnące wydobywanie i duże importy węgla zasłaniają rzeczywisty stan rzeczy", dziennik gospodarczy Zagłębia Ruhry "Handelsblatt" ocenia sytuację węglową jak następuje:

"Konsumenci węgla odnoszą ostatnio wrażenie, że polepszenie zaopatrzenia węglowego nie jest zjawiskiem przejściowym, ale że będzie miało charakter trwały. Dowodem rozpowszechnienia tego rodzaju poglądów jest chociażby fakt znacznie zmniejszonego ostatnio zainteresowania zakupami amerykańskiego węgla. Zapowiedziana zmiana systemu cen wewnętrznych węgla również sprzyja zahamowaniu jego zakupów. Trudności finansowe wielu zakładów przemysłowych oraz zmniejszenie się rozmiarów produkcji niektórych z nich - zmniejszając ich zakupy węgla - również przyczyniło się do pozornej poprawy stanu zaopatrzenia węglowego. Sytuacja na rynku węglowym zaczyna obecnie do pewnego stopnia przypominać stan na wiosnę 1950 r. Wtedy to również zaistniały pozory wystarczającego zaopatrzenia węglowego, co skłoniło wielu odbiorców do ograniczenia zapasów i zakupów węgla, tym bardziej, że liczone się wówczas z obniżką cen. Jednak wkrótce potem zaistniała koniunktura zbrojeniowa i doprowadziła do braku węgla oraz

konieczności importu znacznych jego ilości z Ameryki".

"Obecnie we wszystkich krajach europejskich`względny natury dewizowej powodują konieczność ograniczenia importu amerykańskiego węgla, oraz forsowania wzrostu własnego wydobycia węgla. O ile idzie o Niemcy zachodnie to należy się spodziewać, że wzrost wydobycia nie osiągnie w roku bieżącym tak dużych rozmiarów, aby można było zaprzestać importu węgla amerykańskiego. Jeśli nie dojdzie do ograniczenia produkcji przemysłów w Niemczech zachodnich, to nie da się uniknąć w ciągu nadchodzącej jesieni i zimy, nowego naprężenia w sytuacji zaopatrzenia węglowego.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że do uzyskania wydobycia węgla w I kwartale b.r. w ilości 31,7 mln ton, przyczynił się wprowadzony z początkiem roku system premiowania i akordów. Odsetek dodatkowego wydobycia premiiowanego, wynoszący w styczniu 4,2% ogólnego wydobycia, wzrósł w lutym i marcu do 5,4%. Nie jest jednak jeszcze wiadomym, czy i w jakim stopniu nowy system płac przyczynił się do wzrostu przeciętnej wydajności na dniówkę, wydajność bowiem na dniówkę jest w dużym stopniu uzależniona również od istniejących warunków geologicznych w poszczególnym przedsiębiorstwie. Jedno jest pewne a mianowicie, że nowy system płac, stanowiący podwyżkę pobrań, uczynił pracę w kopalniach bardziej atrakcyjną i przyczynił się do zwerbowania nowych pracowników. Również można przyjąć, że odsetek nieusprawiedliwionych nieobecności zmniejszył się od czasu wprowadzenia nowego systemu płac.

W ciągu I kwartału 1952 na opał domowy i dla drobnych konsumentów oddano do użytku 6,2 mln ton węgla. Ogółem w ciągu ubiegłego roku obrachunkowego ta grupa spożywców otrzymała 21,9 mln ton. Panuje powszechnie zgodna opinia, że ilość ta była wystarczającą, ponieważ pogoda w zimie była wyjątkowo łagodna. Jedyne wskutek oziębienia się temperatury w marcu wystąpiły w tym miesiącu pewne trudności w zaopatrzeniu w koks.

Zaopatrzenie węglowe przemysłu wykazywało w marcu, podobnie jak w poprzednich miesiącach znaczną poprawę, co było możliwym wobec postępującego wzrostu wydobycia oraz ponieważ dopływ węgla importowanego z Ameryki miał jeszcze miejsce w znacznych rozmiarach. Wielu kontraktów importowych nie zdążyło jeszcze unieważnić. O ile w I kwartale planowano import amerykańskiego węgla w ilości 2,3 mln ton, to faktyczny import wyniósł 2,8 mln ton. Natomiast w II kwartale należy się spodziewać tym silniejszego spadku importu z Ameryki. Ankieta rozesłana przez "ministerstwo gospodarki" do przedsiębiorstw należących wedle statystyki do "różnych gałęzi przemysłu", wykazała, że projektują one w II kwartale sprowadzić z Ameryki za wolne dolary zaledwie 100.000 ton węgla.

Zapasy węgla elektrowni z końcem marca wynosiły 737.000 ton, czyli, że znacznie wzrosły w ciągu ostatnich miesięcy, ponieważ w grudniu ub.r. wynosiły 482.000 ton. Ten niezwykle wzrost zapasów w ciągu zimy wyjaśnia się nadzwyczaj pomyślnym stanem wód zaopatrujących elektrownie wodne, oraz zahamowaniem poprzedniego tempa wzrostu konsumpcji prądu.

Stan zaopatrzenia w paliwo metalowych przemysłów przetwórczych wynoszący w I kwartale 1952 r. 4,08 mln ton umożliwił dalszy wzrost wytwórczości tych przemysłów.

Stan zapasów węgla dla użytku lokomotyw wynosił z końcem marca 323.000 ton, co odpowiadało spożyciu jedenastodniowemu. W ciągu I kwartału 1952 r. koleje państwowe otrzymały ogółem 2,7 mln ton węgla".

H O L A N D I A

"Reuter" informuje, że holenderskie wydobycie węgla wynosiło w lutym przy 25 roboczościach 1.009.000 ton, wobec 1.083.000 ton w styczniu przy 26 roboczościach. W miesiącu lutym Holandia importowała m.inn.:

z Wielkiej Brytanii	3.600 ton węgla
z Belgii	63.300 " "
z U.S.A.	197.000 " "
z Z.S.R.R.	14.000 " "
z Niemiec zachodnich	209.000 " "

"Neue Zürcher Zeitung" informuje, że Holandii nie udało się jeszcze osiągnąć w wydobyciu węgla poziomu przedwojennego. Wskutek stałego wzrostu konsumpcji węgla, zwiększa się coraz bardziej rozpiętość między wydobyciem a zapotrzebowaniem. W roku 1938 wyprodukowały holenderskie kopalnie 13,5 mln ton, podczas gdy zapotrzebowanie osiągnęło kwotę 14,3 mln ton. Już w roku 1948 konsumpcja była wyższa aniżeli przed wojną, wynosiła bowiem 14,9 mln ton, w roku 1949 podniosła się do 15,9 mln ton, w 1950 r. do 16,8 mln ton, a w roku 1951 do około 17,9 mln ton. Spożycie w roku 1952 ocenia się na 18,3 mln ton. Wzrost spożycia węgla przypisać należy nie tylko bardziej rozwijającemu się przemysłowi, lecz również stałemu przyrostowi ludności /od roku 1938 - 17%.

W stosunku do krajowej konsumpcji, wydobycie węgla tylko zwolna podwyższa swój najniższy poziom z końca wojny /8,3 mln ton w 1946 roku/. Wydobycie węgla wzrosło w roku 1947 do 10,1 mln ton, w roku 1948 do 11 mln ton, w 1949 roku do 11,7 mln ton, w 1950 roku do 12,2 mln i w 1951 do 12,4 mln ton. Obecnie eksploatowane pokłady węgla są przeciętnie cieńsze i bardziej niekorzystnie położone, aniżeli pokłady wydobywane przed wojną i częściowo wskutek tego wydobycie nie wzrasta w odpowiednim tempie. Te naturalne / geologiczne / warunki uniemożliwiają powiększenie wydobycia znacznie ponad poziom obecnego jego stanu, a w każdym razie osiągnięcie poziomu, któryby w zupełności mógł pokryć zapotrzebowanie.

Na skutek tego Holandia musi importować stale zwiększające się ilości węgla. Holandia importowała w 1948 r. 3,7 mln ton, w 1949 r. 4,3 mln ton, w 1950 r. 4,9 mln ton, a w roku ubiegłym import wynosił prawdopodobnie prawie 6 mln ton, t.j. około połowy własnego wydobycia, albo jedną trzecią ogólnego zapotrzebowania. Zmniejszające się możliwości eksportowe krajów, z których Holandia przed tym sprowadzała węgiel, głównie z Niemiec, Wielkiej Brytanii i Belgii, zmusiły Holandię w

ostatnim czasie do sprowadzania znacznych ilości węgla amerykańskiego. W ostatnim roku importowała Holandia ze Stanów Zjednoczonych ponad 2 mln ton, wskutek czego bilans handlowy został obciążony kwotą ponad \$ 40 mln.

Wobec powyższego jasne jest, że rząd holenderski wszystko przedsięwzię, aby zwiększyć własne wydobywanie, a tym samym zaoszczędzić dolary. Minister Gospodarki Van den Brink w mowie wygłoszonej przez Górniczą Radę Przemysłową podał niedawno kilka szczegółów odnośnie zamierzeń rządu holenderskiego w tej sprawie. Rząd jest zdania, że można by zatrudnić dodatkowo na krótki okres czasu, około 2.000 robotników w pracy dołowej w kopalniach. Poza tym wydobywanie węgla ma być w najkrótszym czasie zmechanizowane, a w końcu zamierza się korzystniej położyć pokłady szybciej eksploatować, aby wcześniej podnieść wydobywanie choćby tylko na pewien okres czasu. Wskutek tych zarządzeń uzyskanoby podwyżkę wydobycia o około 400.000 ton rocznie. Dzięki zaś temu zwiększonemu wydobyciu można by zaoszczędzić w dolarach równowartość 30 mln hfl rocznie.

Werbowanie robotników zagranicznych jest jednak w Holandii wzbronione. Aby akcję werbunkową przedstawić w korzystniejszym świetle, zamierza się zrealizować specjalny program budowy mieszkań w okolicy kopalń węgla. Najtrudniejsza kwestia, którą należało rozwiązać w ramach "planu dla zwiększenia wydobycia węgla", dotyczyła finansowania, związanych z tym planem, wydatków na budowę mieszkań i mechanizację metod wydobycia. Przy tym wiedzano już z góry, że budżet państwowy tych wydatków nie przewiduje, a oprócz tego wiedzano również, że holenderskie kopalnie stanowiące po największej części własność państwową, nie rozporządzają na ten cel odpowiednim kapitałem.

Władze znalazły następujące wyjście z tej sytuacji: W Holandii istnieje "wyrównawczy fundusz paliwa", który dopłatami obciążającymi krajowy węgiel, zniża wysoką cenę importowanego węgla. Każda w kraju dodatkowo wydobyta tona węgla przynosi więc Funduszowi wyrównawczemu pewien wzrost dochodów i równocześnie pewne odciążenie, gdyż obniża import, a tym samym także i dopłaty. Tymi pieniędzmi, które Fundusz ma otrzymać z tytułu zwiększonego wydobycia, mają być pokryte koszty planowanych wydatków. Plan ten zmierza - innymi słowy - do tego, aby różnica w cenie między własnym a importowanym węglem przyczyniła się do wzrostu wydobycia w kraju.

Ponadto zawarto z "rządem" zachodnio-niemieckim umowę, na podstawie której kopalniom holenderskim przysługuje prawo eksploatowania pokładów węgla, znajdujących się na niemieckim terytorium. W związku z powyższym można spodziewać się dodatkowego jeszcze wydobycia od 200 - 300.000 ton rocznie.

Rząd holenderski spodziewa się w rezultacie zwiększenia obecnego holenderskiego wydobycia węgla o 5% i zmniejszenia dotychczasowych importów węgla o około 10%.

A U S T R I A

Agencja AND informuje, że profesor wiedeńskiej Akademii Handlu Światowego, Dr Richard Kerschagl, wykładający obecnie na Uniwersytecie w Georgetown, wygłosił odczyt w Amerykańsko-Austriackiej Izbie Handlowej, w którym podkreślił znaczenie rozbudowy austriackich elektrowni wodnych dla ogólnoeuropejskiej gospodarki energetycznej.

Profesor Kerschagl oświadczył, iż przez zwiększenie produkcji prądu w Austrii można by w znacznej mierze rozwiązać problem zapotrzebowania węglowego Europy Zachodniej. Austria mogłaby dostarczać prąd całej Europie Zachodniej, o ile znalazłyby się odpowiednie środki pieniężne na rozbudowę projektowanych siłowni w Alpach. Warunki wstępne dla tego rodzaju prądu istnieją - stwierdził Dr Kerschagl - o tyle, że cała Europa Zachodnia od Norwegii aż po Sycylię pokryta jest siecią odpowiednich elektrycznych połączeń.

Dotychczas wykorzystuje się w Austrii, oświadczył Dr Kerschagl w dalszym ciągu swego przemówienia, zaledwie 20% rezerw siły wodnej. Produkcja energetyczna w roku ubiegłym wynosiła około 5 mld kilowatgodzin i można by ją podnieść do 25 mld kilowatgodzin rocznie. Austrii brak środków pieniężnych na rozbudowę elektrowni wodnych. Zagranica winna dać te pieniądze, a zwrot sum pożyczonych nastąpiłby drogą eksportu prądu do krajów, które udzieliłyby tych kredytów.

Ażeby w Austrii przeprowadzić program rozbudowy gospodarki energetycznej, trzeba by w przeciągu najbliższych pięciu lat zainwestować kwotę około 15 mld szylingów. W wyniku czego można by ilość produkowanego prądu podnieść łącznie o 15 mld kWh rocznie.

Fakt, że kraje Europy Zachodniej sprowadzają węgiel z Ameryki, mogąc pobierać energię elektryczną z Austrii przy odpowiedniej rozbudowie siłowni wodnych, jest - według oświadczenia Dra Kerschagla - ekonomicznym nonsensem.

"Der Kehlenmarkt" informuje, że austriaccy importerzy postawili wniosek rocznego importu 3 mln ton stałego paliwa mineralnego z Niemiec zachodnich, albo przynajmniej 700.000 ton na kwartał, /t.zn. rocznie 2.8 mln/, przy tym powołali się na to, że przed 2 1/2 laty kontyngent wynosił więcej aniżeli 800.000 ton. Jak wiadomo, uzgodniono jednakowoż tylko 600.000 ton /t.zn. rocznie 2,4 mln/.

Obniżka cen węgla w Irlandii

"The Coal Merchant and Shipper" informuje, że "w związku ze znacznym wzrostem importu węgla z Wielkiej Brytanii w ostatnich dwóch miesiącach obniżono cenę węgla w Dublinie, Kingsdown i Cork o 15 na tonę, a w innych okolicach Irlandii o różne inne kwoty. Nowa cena maksymalna w Dublinie wynosi obecnie £ 8 sh 5 za tonę. Cenę węgla w Waterfor obniżono o 18/4 do £ 8 sh 5, w Limerick o 15/- do £ 9, w Wexford o

5/- do £ 8 sh 10, w New Ross o £ 1 do £ 8 sh 10, w Dundalk o 10/- do £ 8, i w Drogheda, Ardee, Balgriggan i Skerries o 7/6 do £ 8 sh 5 za tonę.

W okresie pierwszych dwóch miesięcy br. Wielka Brytania dostarczyła Irlandii 233.640 ton węgla w porównaniu z 154.689 tonami w tym samym okresie ub. roku. W styczniu br. Wielka Brytania obiecała, że dostarczy Irlandii 1.570.000 ton węgla rocznie, jak to zagwarantowano w umowie handlowej z 1948 r."

Niedobór mazutu na całym świecie

"Der Kohlenmarkt" informuje, że zapotrzebowanie na oleje opalowe wzrasta stale od szeregu miesięcy na całym świecie i ogólnie przypuszcza się, że tendencja ta utrzyma się także w najbliższych latach. W wielu państwach, np. w Europie Zachodniej wzrost spożycia olejów jest wynikiem niedoboru węgla. Również i w żegludze morskiej oleje znajdują coraz większe zastosowanie. Poniższa tablica ilustruje wzrost konsumpcji olejów opałowych w ostatnich latach /w mln ton/:

	1 9 3 8	1 9 4 9	1 9 5 0	1 9 5 1
U.S.A.	44	72	83	83
Kraje OEEC	8	18	19	24
Pozostałe kraje /bez ZSRR i KDL/	18	52	53	63

Uruchomienie nowego rurociągu naftowego w Iraku

Niedawno uruchomiony został rurociąg o szerokiej średnicy /30 cali/, łączący pola naftowe w Kirkouk w Iraku z portem naftowym Banias w Syrii. Budowa rurociągu trwała dwa lata. Pierwszy załadunek ropy naftowej miał miejsce 11 kwietnia.

Zdolność przepustowa nowego rurociągu będzie mogła być w pełni wykorzystana dopiero za kilka miesięcy, gdy ukończone zostaną wszystkie pomocnicze instalacje. Przewiduje się, że do końca bieżącego roku przepompowanych zostanie nowym rurociągiem blisko 8 mln ton ropy. Zdolność przepustowa dawniejszych rurociągów o średnicy 12 i 16 cali, połączonych z portem Tripoli w Libanie wynosi 7,5 mln ton. W przyszłym roku wydajność nowego rurociągu osiągnie swój normalny poziom t.j. 15 mln ton rocznie, i będzie ewentualnie mogła być powiększona dzięki instalacji dodatkowych stacji pomp do ponad 25 mln ton rocznie.

Towarzystwa naftowe z grupy Iraq Petroleum Company rozporządzają zatem dwoma portami naftowymi nad Morzem Śródziemnym, jednym w Libanie /Tripoli/, drugim w Syrii /Banias/. Trzeci port naftowy w Haifie jest nieczynny od

czasu wojny pomiędzy Izraelem a państwami arabskimi. Towarzysząca te wybudowały dwa porty naftowe w Zatoce Perskiej, jeden w Fao a drugi w Oum Said w pobliżu wyspy Qatár. Poszczególne porty wyeksportują w bieżącym roku ogółem ponad 20 mln ton ropy naftowej, w tym 7-8 mln ton załadowanych zostanie w Banias, 7,5 mln w Tripoli, 2 mln w Fao, 3 mln w Qatár. Z ogólnej ilości 20 mln ton około 1/4 t.j. 5 mln ton przypadnie "Compagnie Française des Petroles" z tytułu jej udziałów. Towarzystwo to otrzyma zatem w bieżącym roku pięciokrotnie większą ilość surowej ropy niż w okresie do r.1949.

Trudności transportowe były zawsze główną przeszkodą w intensywnej eksploatacji pól naftowych w Kirkouk i Mossoul, które znajdują się w odległości 800 km od Zatoki Perskiej czy też Morza Śródziemnego. Złoża w Iraku są równie duże jak w Arabii Saudyjskiej i dlatego uruchomienie rurociągu Kirkouk-Banias posiada duże znaczenie. Ilość ropy naftowej, która będzie mogła być przetransportowana do wybrzeży Morza Śródziemnego wzrośnie o około 50%.

Francuski przemysł naftowy

W wyniku modernizacji urządzeń i wzrostu zdolności wytwórczej francuskiego przemysłu naftowego, rafinerie francuskie przerobiły w 1951 r. 18,4 mln ton ropy naftowej wobec 14,5 mln w 1951 r., wytwarzając 17,2 mln ton produktów rafinowanych wobec 13,4 mln ton w poprzednim roku.

Z wyjątkiem benzyny lotniczej i smarów /produkcja krajowa pokrywa 80% konsumpcji/, przemysł ten jest nie tylko w stanie pokryć całkowite potrzeby rynku wewnętrznego ale również eksportować pewne ilości do terytoriów zamorskich i krajów sąsiednich oraz pracować na rachunek innych przemysłów europejskich, a mianowicie przemysł naftowy francuski udzielił pomocy Wielkiej Brytanii po zamknięciu rafinerii w Abadanie.

Konsumpcja produktów naftowych w głównych krajach zachodnio-europejskich w 1951 roku

K r a j e	benzyna	oleje gazowe	ropał	wszystkie pro- dukty naftowe
	/ wtys ton/			
Wielka Brytania	5.875	2.970	4.415	19.000
Francja	2.797	1.084	6.830	12.119
Włochy	760	890	2.800	5.035
Niemcy zachodnie	1.450	1.500	...	4.475
Holandia	655	605	1.000	2.570

Produkcja i zużycie olejów smarowych we Włoszech

Rafinerie włoskie wyprodukowały w 1951 r. 90.000 ton olejów smarowych wobec 57.000 ton w 1950 r. Przypuszcza się, że w bieżącym roku produkcja olejów smarowych osiągnie 170.000

ton" podczas gdy zużycie ich w 1952 r. ocenia się na 150.000 ton.

Wzrost importu rudy żelaznej do Wielkiej Brytanii

Import rudy żelaznej do Wielkiej Brytanii wzrósł w okresie pierwszych dwóch miesięcy bieżącego roku o ponad 250.000 ton w porównaniu z analogicznym okresem ubiegłego roku. Wydaje się to wskazywać, iż Wielkiej Brytanii będzie stosunkowo łatwo uzyskać w tym roku dodatkowy 1 mln ton rudy zagranicznej.

Eksport rudy manganowej z Indii

	1950 r.	1951 r.

	/w tys ton/	
O g ó ł e m	808,0	971,5
w tym:		
Stany Zjednoczone	595,3	489,0
Japonia	34,0	164,0
Wielka Brytania	119,6	117,7
Niemcy zachodnie	24,8	62,0
Włochy	3,0	39,5
Francja	2,2	39,4
Belgia	8,9	21,9
Kanada	9,4	13,2
Szwecja	1,7	12,3
Norwegia	3,9	64,6
Holandia	-	3,1
Jugosławia	1,9	2,8

Wydobycie rud metali kolorowych w Kanadzie

	1950 r.	1951 r.

	/w tonach zawartości metalu/	
ruda antymonowa	291,9	544,3
" bismutowa	86,9	106,1
" kadmowa	384,8	549,2
" cynowa	361,2	156,9
	/w tys. ton zawartości metalu/	
ruda miedziana	239,7	245,4
" ołowiana	150,3	138,3
" cynkowa	284,2	302,9

Wydobycie rudy chromowej w Południowej Rodezji

Wydobycie rudy chromowej w Południowej Rodezji wynosiło w 1951 r. 300.300 ton wobec 291.500 ton w 1950 r. i 243.500 ton w 1949 r.

Eksport rudy żelaznej z Luksemburga do Niemiec zachodnich

Zjednoczenie zbytu luksemburskich kopalń rudy żelaznej oraz huty żelaza i stalownie Zagłębia Ruhry omawiają obecnie sprawę zawarcia nowej umowy dotyczącej dostaw rudy żelaznej. Umowa ta ma przewidywać dostawę 240.000 ton rudy żelaznej z Luksemburga w okresie od 1 maja 1952 do 31 marca 1953 roku. W okresie od maja do końca września 1952 r. dostawy rudy żelaznej dla przemysłu stalowego Niemiec zachodnich mają wynosić po 30.000 ton miesięcznie, zaś od października 1952 r. do marca 1953 r. - 15.000 ton miesięcznie.

Zwyżka cen azbestu w Wielkiej Brytanii

W ostatnich czasach nastąpiła ponowna zwyżka cen azbestu. Popyt na azbest jest tak znaczny, że nabywcy zakupują azbest po żądanych podwyższonych cenach. Cena gatunku "Spin-faser" - azbestu długowłóknistego, Chrysotilfaser z Kanady i Rodezji wynosi ca £ 500 za 1. tonę. Cena gorszych gatunków a mianowicie kanadyjskich włókien azbestowych średniej jakości i gatunków południowo-afrykańskich "Amosite", używanych do produkcji materiałów budowlanych, jak np. płyty cementowo-azbestowe, wynosi ca £ 60 za 1. tonę.

Złoże azbestu w Wenezueli

Według oświadczenia jednego z wyższych urzędników ministerstwa górnictwa, w stanie Cojedes w Wenezueli znajdują się niewykorzystane dotychczas złoża azbestu oceniane na 4.000.000 ton surowca. Przy eksploatacji tych złóż produkcja azbestu mogłaby osiągnąć poziom 4.000 ton rocznie w okresie najbliższych 15 lat. Produkcja azbestu w Wenezueli rozpoczęła się w 1946 r. i wynosiła wówczas 65 ton. Możliwe jest, że przy obecnej korzystnej sytuacji rynkowej, gdy ceny azbestu osiągnęły nigdy nie notowany poziom, uda się przezwyciężyć istniejące dotychczas trudności w eksploatacji wspomnianych złóż.

Rozwój produkcji cementu w niektórych ważniejszych krajach

	1938	1949	1950	1951
		----- /w mln ton/ -----		
Stany Zjednoczone	17,96	35,42	37,99	42,20

Niemcy zachodnie	11,45	8,46	10,88	12,24
Wielka Brytania	7,84	9,36	9,91	10,22
Francja	4,14	6,44	7,28	8,34 ^{x/}
Włochy	4,61	4,04	5,00	5,70 ^{x/}
Belgia	3,33	2,93	3,56	4,39

^{x/} obena

Szwedzka produkcja cementu

Produkcja cementu w Szwecji przekroczyła w 1951 roku 2 mln ton. W 1938 roku produkcja ta wynosiła 1 mln ton, w 1949 r. - 1,7 mln ton, a w 1950 r. przeszło 1,9 mln ton.

Eksport cementu, który w r. 1938 wynosił jedynie 48.000 ton, wzrósł znacznie w latach powojennych i doszedł w roku 1950 do 260.000 ton. Szwecja importuje jednak w dalszym ciągu kilka tysięcy ton cementu rocznie. Jest to głównie biały cement portlandzki, nie wytwarzany w Szwecji.

Rozwój zachodnio-niemieckiego eksportu ceramiki

Eksport wyrobów ceramicznych i porcelany z Niemiec zachodnich wzrósł w 1951 r. do \$ 20,51 mln wobec \$ 13,07 mln w 1950 r. i \$ 8,3 mln w 1949 roku. Eksport obejmował głównie porcelanę użytkową i dekoracyjną i wynosił w 1949 roku \$ 6,5 mln wzrastając w 1950 r. do \$ 10,7 mln, a w 1951 roku do \$ 16,2 mln. Eksport porcelany elektrotechnicznej i chemiczno-technicznej wzrósł z \$ 1,5 mln w 1949 r. do \$ 1,7 mln w 1950 r. i do \$ 2,9 mln w 1951 roku.

Wzrost eksportu szkła płaskiego z Japonii

Eksport szkła płaskiego z Japonii, który w drugiej połowie 1951 roku znacznie zmalał na skutek konkurencji europejskiej, wykazuje w pierwszych miesiącach bieżącego roku wzrost. Dzięki znacznym obniżkom cen udało się Japonii zdobyć rynek azjatycki. Z południowo-wschodniej Azji napłynęły poważne zamówienia. Firma "Asahi Glass" zawarła następujące transakcje eksportowe:

Thailand	12.000	skrzyń,	dostawa	kwiecień-czerwiec
Hong-Kong	5.000	"	"	marzec-kwiecień
Formoza	2.000	"	"	marzec
Płd. Korea	5.000	"	"	marzec-kwiecień

Japończycy zamierzają dzięki swym niskim cenom zdobyć w bieżącym roku nowe rynki zbytu w Ameryce Południowej.

Eksport porcelany, wyrobów ceramicznych i szklanych z Wielkiej Brytanii w 1951 roku

Według danych Board of Trade eksport porcelany i wyrobów szklanych z Wielkiej Brytanii wzrósł w 1951 r. w porównaniu do dwóch poprzednich lat zarówno pod względem ilości jak i wartości. Eksport wyrobów ceramicznych wykazywał w 1951 r. wzrost wartości, jednakowoż pod względem ilości zmalał nieco w porównaniu z 1950 r., pozostając nadal na wyższym poziomie niż w 1949 roku.

	I l o ś ć		W a r t o ś ć	
	1950	1951	1950	1951
<u>Porcelana:</u>				
Unia Płd. Afryki	2.618	2.665	75.581	103.904
Australia	9.846	12.747	365.960	525.415
Nowa Zelandia	4.324	4.738	159.521	204.143
Kanada	36.138	40.313	1.902.789	2.284.142
Inne kraje imperialne	3.793	4.128	156.871	242.221
Irlandia	3.873	5.926	157.320	234.319
Stany Zjednoczone	25.678	28.111	1.320.770	1.585.594
Inne kraje zagr.	5.638	4.283	241.967	228.868
Ogółem	91.908	102.911	4.390.779	5.408.606

Wyroby ceramiczne:

Unia Płd. Afryki	70.172	89.691	708.851	1.069.642
Pakistan	13.825	26.580	127.160	265.101
Cejlon	19.477	18.906	144.964	149.672
Australia	238.585	190.451	2.393.757	2.277.497
Nowa Zelandia	54.443	44.227	640.496	666.907
Kanada	165.079	180.967	2.089.283	2.603.066
Inne kraje imperialne	92.112	89.075	873.444	909.607
Irlandia	20.329	22.395	236.614	304.527
Stany Zjednoczone	72.812	73.045	1.222.871	1.356.943
Wenezuela	8.899	7.638	100.412	92.575
Brazylia	5.744	8.385	77.005	137.723
Urugwaj	12.511	5.861	136.400	73.096
Inne kraje zagr.	107.095	110.782	1.130.466	1.309.172
Ogółem	881.083	868.003	9.881.723	11.215.528

Wyroby szklane:

Unia Płd. Afryki	30.787	36.502	170.403	241.024
Australia	19.406	22.119	356.760	377.905
Nowa Zelandia	15.824	18.050	307.401	358.185
Inne kraje imperialne i Irlandia	112.903	148.499	683.750	967.682

Inne kraje zagr.	38.410	33.545	323.987	300.813
Ogółem	217.330	258.715	1.842.301	2.245.609

Cyfry dotyczące eksportu porcelany do poszczególnych krajów wykazują we wszystkich wypadkach jego wzrost zarówno pod względem ilości jak i wartości. Kanada była największym odbiorcą angielskiej porcelany i wyrobów ceramicznych jeśli uwzględni się wartość importu. Stany Zjednoczone były drugim z kolei największym importerem angielskiej porcelany, przy czym wartość importu w 1951 r. wzrosła prawie dwukrotnie w stosunku do 1949 r. Import porcelany do Australii w 1951 roku wzrósł więcej niż dwukrotnie w porównaniu z 1949 r. tak co do ilości jak i wartości. Pomimo, że pod względem ilości import wyrobów ceramicznych do Australii w 1951 r. był największy, to jednak był on znacznie mniejszy niż w 1950 r.

Eksport wyrobów ceramicznych do Stanów Zjednoczonych wykazywał w dalszym ciągu wzrost ilości i wartości.

Eksport wyrobów ceramicznych do Południowej Afryki, Pakistanu, Irlandii i Brazylii wykazywał również wzrost ilościowy w porównaniu z poprzednim rokiem.

Najsilniej spadł eksport wyrobów ceramicznych do Urugwaju, z ponad £ 208.000 w 1949 r do £ 73.096 w 1951 r. czemu odpowiadał spadek eksportowanych ilości z ponad 20.000 cwt w 1949 r. do 5.861 cwt. w 1951 r. W 1951 r. zaznaczył się również spadek ilościowy eksportu wyrobów ceramicznych do Nowej Zelandii, Cejlonu i Wenezueli w porównaniu z 1950 r, jednakowoż w wypadku Nowej Zelandii i Cejlonu wartość eksportu wzrosła.

Eksport wyrobów szklanych, tak pod względem ilości jak i wartości, stale wzrastał w okresie ubiegłych trzech lat. Największym odbiorcą, jeśli chodzi o wartość, była Australia, natomiast pod względem importowanych ilości pierwsze miejsce zajęła Południowa Afryka.

Chemikalia

Zmniejszenie się niedoboru siarki w Anglii

Poprzedni numer "Rynków Towarowych" informował o obniżeniu oficjalnych cen siarki i kwasu siarkowego w Anglii, co jest jedną z oznak zmniejszenia się niedoboru tego surowca na rynku brytyjskim. "The Chemical Age" z 12 kwietnia zwraca uwagę, że przydziały siarki w ostatnich 5-ciu kwartałach na konsumpcję wewnętrzną systematycznie wzrastały, równoległe do powiększającej się kwoty eksportowej siarki amerykańskiej z przeznaczeniem do W. Brytanii.

I tak np. w I kwartale r.ub. USA przeznaczyły dla Anglii 81 465 ton siarki naturalnej, zwiększając tą ilość w końcu tego kwartału o 19 000 ton. W drugim kwartale kwota początkowa została ustalona na poziomie 95 000 ton, umożliwiając Board of Trade zaplanowanie kwartalnej konsumpcji siarki naturalnej w ilości 100 000 ton, co równało się spożyciu poszczególnych zakładów przemysłowych w wysokości od 80 do 90% poziomu konsumpcji w 1950 r. z wyjątkiem produkcji superfosfatów dla której przeznaczono jedynie 2/3 normalnego zapotrzebowania.

Trzeci kwartał przyniósł powiększenie ilości przeznaczonej na konsumpcję wewnętrzną do poziomu 106 300 ton, przy czym prócz siarki amerykańskiej Anglia miała otrzymać 2 500 ton siarki norweskiej i włoskiej co się jednak nie urzeczywistniło zmuszając rząd angielski do zmniejszenia zapasów. Konsumpcja w dwóch następnych kwartałach IV w 1951 r. i I w 1952 r. wykazywała dalsze tendencje wzrostu, lecz nie osiągnęła jeszcze poziomu z 1950 r. Ogólnie biorąc w Anglii panuje przekonanie o dalszej poprawie w trzecim i czwartym kwartale b.r. w dziedzinie podaży siarki na rynku krajowym, co nie spowoduje jednak zniesienia reglamentacji.

Krótkie wiadomości z amerykańskiego rynku chemikali

Jak podaje BIKI z dn. 22 kwietnia w Stanach Zjednoczonych zniesiona została kontrola zapasów 25 produktów chemicznych, będących w posiadaniu zakładów produkcyjnych. Dotychczas zakłady nie mogły posiadać większych zapasów poszczególnych artykułów chemicznych od ilości ustalonych w zarządzeniu odpowiednich władz. BIKI cytując Reutera wymienia następujące artykuły: siarczan aluminium, anilinę, związki baru, czterochlorek węgla, glicerynę, metan i fenol.

W odniesieniu do 8-miu produktów chemicznych, których dostawy są nadal ograniczone, kontrola zapasów pozostaje w mocy. Odnosi się to w pierwszym rzędzie do acetyleny, smoły alkalofenolowej, chlorku cynku i olejów flotacyjnych.

Zapotrzebowanie na chemikalia ciężkie na rynku w Nowym Jorku nie wykazywało w pierwszej dekadzie kwietnia większych zmian a transakcje utrzymywały się na dotychczasowym poziomie. W wyniku obniżenia się produkcji włókien sztucznych sytuacja w odniesieniu do sody kaustycznej pozostaje niepewna. W związku z zapowiadającym od dłuższego czasu strajkiem w przemyśle hutniczym - obejmującym w wielu wypadkach i koksownie - zamontowano w pierwszym tygodniu kwietnia wzrost popytu na węglę pochodne np. na benzol, związki krezolowe itp. W tym samym czasie donoszono o dalszym spadku ceny mentolu brazylijskiego o 5 zł na lb. do poziomu \$ 6.40. Mentol brazylijski z nowych zbiorów oferowany jest po \$ 5,40 fob Brazylia.

Wskaźnik cen hurtowych artykułów chemicznych obniżył się w marcu w USA o 2,2% i był niższy od wskaźnika z marca 1951 r. o 8,5%. W ciągu pierwszego kwartału b.r. ceny artykułów chemicznych w Stanach Zjednoczonych obniżyły się przeciętnie o ca 3,5%.

Eksport karbidu z Norwegii w 1951 roku

W 1951 roku Norwegia eksportowała 19 084 ton karbidu za sumę 10 592 tys. koron norw. czyli około \$ 1,48 mln. Karbid jest jednym z najważniejszych pod względem wartości eksportu produktem chemicznym w wywozie Norwegii. Głównym rynkiem zbytu dla karbidu norweskiego była w r.ub. Anglia importująca ca 6 023 ton płacąc średnio po \$ 81,5 za tonę fob na przestrzeni całego roku. Dania była z kolei drugim najważniejszym odbiorcą karbidu norweskiego - 4 972 ton i płaciła za niego średnio \$ 72 za tonę fob. Na trzecim miejscu znalazły się Indie z ilością 3 587 ton o wartości \$ 272 500. Z innych odbiorców należy wymienić: Argentynę - 933 ton, Kuba - 308 ton, Pakistan - 750 ton i Turcję - 383 ton. W styczniu b.r. eksport karbidu z Norwegii przedstawiał się następująco:

	<u>I - 1951</u>		<u>I - 1952</u>	
	ton	1000 kr.	ton	1000 kr.
<u>Ogółem:</u>	1 492	727	1 596	969
w tym:				
Dania	200	98	619	394
Anglia	400	195	-	-
Inne europ.	5	3	36	26
Argentyna	202	101	?	?
Boliwia	-	-	150	109
Peru	?	?	136	99
Indie	441	221	625	320
Nowa Zelandia ..	195	84	-	-
Pozostałe kraje	49	25	30	21

Z powyższego zestawienia wynika, że średnia cena eksportowanego karbidu norweskiego w styczniu b.r. była o 24,7% wyższa od ceny ze stycznia roku poprzedniego.

Eksport nawozów sztucznych z Niemiec zachodnich

Jak podaje BIKI w pierwszej połowie kwietnia eksport soli potasowych z Niemiec zachodnich wyniósł w pierwszych trzech kwartałach ub.r. 283 302 ton o wartości 24 698 tys.DM, czyli $\text{§ } 5,88$ mln. Należy szacować, że w skali rocznej eksport soli potasowych z Trizonii ~~wyniósł około~~ 380 000 ton. Średnia cena uzyskiwana przez eksporterów zachodnio-niemieckich w r.ub. wynosiła około 87,25 DM za tonę fob, czyli $\text{§ } 20,8$. Głównymi odbiorcami soli potasowych w okresie od stycznia do września były następujące kraje:

	ton	1000 DM	
Belgia	98 582	7 860	31,8%
Holandia	76 922	7 376	29,8%
Austria	27 152	2 726	11,0%
Dania	28 932	2 430	9,8%
Szwajcaria	16 541	1 412	5,7%
Stany Zjednoczone	10 388	352	1,4%
Norwegia	10 284	1 347	5,4%
Anglia	7 521	443	1,8%

Eksport siarczanu potasu z Trizonii w pierwszych trzech kwartałach r.ub. wyniósł 144 733 ton o wartości 25 890 tys. DM dając średnią wartość tony w wysokości 179 DM, czyli $\text{§ } 42,7$. W skali rocznej eksport ten można szacować na około 190 tys.ton. Głównymi odbiorcami siarczanu potasu eksportowanego z Trizonii w r.ub. były następujące kraje:

	ton	1000 DW	
Japonia	65 620	11 041	42,6%
U.S.A.	31 080	4 927	19,0%
Grecja	12 000	2 482	9,6%
Włochy	9 589	2 013	7,7%
Belgia	3 578	641	2,5%
Holandia	2 638	543	2,1%

Wywóz chlorku potasowego z Trizonii od stycznia do września ub.r. osiągnął poziom 300 631 ton o wartości 38 918 tys.DM dając średnią wartość eksportowanej tony w wysokości 129,5 DM, czyli $\text{§ } 30,8$. Czołowymi odbiorcami tego nawozu sztucznego były następujące kraje:

	ton	1000 DW	
U.S.A.	115 495	12 971	33,4%
Anglia	58 992	7 254	18,6%
Dania	38 053	4 724	12,4%
Japonia	19 742	2 887	7,4%
Kanada	4 650	558	1,4%

Kauczuk drewno, papier

Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczuku

W drugiej dekadzie kwietnia ceny kauczuku naturalnego na rynku londyńskim utrzymywały się na poziomie osiągniętym pod koniec pierwszej dekady tego miesiąca to znaczy - 32 1/2 d za lb RSS Nr 1 /natychmiast/. Cena powyższa utrzymała się również bez większych zmian w pierwszych dniach trzeciej dekady kwietnia.

Jak donoszą z Waszyngtonu Izba Reprezentantów zatwierdziła projekt przedłużenia o 2 lata okresu ważności ustawy o kauczuku syntetycznym /której termin ważności upływa 30 czerwca 1952 r./. Ustawa powyższa głosi, że fabryki kauczuku syntetycznego o łącznej zdolności wytwórczej minimum 600 000 ton kauczuku Buna-S i 65 tys. ton kauczuku specjalnych gatunków, winny należeć do państwa. Obecnie projekt przedłużenia powyższej ustawy rozpatrywany jest przez Senat amerykański.

Amerykańska organizacja rządowa "General Service Administration" rozpatruje obecnie projekt dalszej obniżki cen kauczuku naturalnego w USA. Obniżka ta ma być przeprowadzona albo stopniowo w kilku etapach, albo też obecna cena sprzedażna - 48,5 centów będzie zachowana do 1 czerwca b.r. po czym nastąpiłoby jednorazowe znaczne zniżenie ceny /prawdopodobnie o 10 ¢ na lb/. Przemysłowcy amerykańscy zainteresowani są raczej w stopniowej obniżce cen ze względu na posiadane obecnie prawie dwu miesięczne zapasy kauczuku naturalnego, kupionego w okresie gdy cena tego kauczuku w USA wynosiła 52 ¢ i 50,5 ¢.

Zgodnie z ostatnimi oświadczeniami G.S.A. rząd amerykański zamierza w maju sprzedawać kauczuk naturalny nadal po obecnej cenie to znaczy 48,5 ¢ za lb.

Dnia 26.III.b.r. "National Production Authority" wydało nowe rozporządzenie na mocy którego zezwala się od dnia 1 lipca b.r. na import suchego kauczuku naturalnego przez prywatnych importerów amerykańskich bez konieczności uzyskiwania specjalnych licencji wwozowych. Import lateksu naturalnego pozostaje nadal zakazany aż do czasu likwidacji zapasów rządowych, z wyjątkiem tych partii tego artykułu, na których przywóz importerzy amerykańscy uzyskają specjalne zezwolenie dyrektora "General Service Administration". Zniesiona zostaje jednocześnie kontrola nad zapasami suchego kauczuku naturalnego, jak również znacznie osłabiona kontrola konsumpcji tego kauczuku zwłaszcza przy produkcji opon i dentek, zezwalając na znaczne zwiększenie udziału kauczuku naturalnego przy produkcji w/w artykułów. Pozwoli to na znaczne zmniejszenie konsumpcji kauczuku syntetycznego Buna-S. W związku z powyższym przypuszcza się, że produkcja tego gatunku kauczuku zmniejszy

się z obecnego poziomu rocznego 762 tys. ton do poziomu 610 tys. ton, przy czym kauczuk ten będzie całkowicie produkowany na bazie pochodnych ropy naftowej /zdolność wytwórcza fabryk amerykańskich produkujących kauczuk Buna-S oceniane jest obecnie na 800 tys. ton/. W najbliższym czasie kontrola nad konsumpcją kauczuku naturalnego i syntetycznego ma być, z małymi wyjątkami całkowicie zniesiona.

W drugim kwartale przewiduje się zniesienie ograniczeń eksportowych na amerykański kauczuk syntetyczny Buna-S. Jak wiadomo kontyngent eksportowy na pierwszy kwartał b.r. ustanowiony był w wysokości 17,2 tys. ton.

Produkcja, konsumpcja i eksport tarcicy kanadyjskiej

Produkcję, konsumpcję i eksport kanadyjskiej tarcicy iglastej i liściastej przedstawia poniższe zestawienie:

	<u>1 9 5 0</u>	<u>1 9 5 1</u>
	w tys. stds.	
Produkcja	3 287	3 259
Konsumpcja	1 496	1 771
Eksport	1 806	1 730
w tym:		
U.S.A.	1 527	1 094
Anglia	139	436

Wzrost kanadyjskiej konsumpcji tarcicy w 1951 roku miał miejsce głównie kosztem zmniejszenia się zapasów.

Austriacki eksport tarcicy do Szwajcarii

Zgodnie z umową handlową zawartą między obu państwami, Austria zobowiązała się w ciągu najbliższych 12 miesięcy dostarczyć Szwajcarii 68 tys. m³ tarcicy; w tym 60 tys. m³ tarcicy sosnowej i jodłowej oraz 8 tys. m³ tarcicy modrzewiowej.

Z szwedzkiego rynku drzewnego.

Zgodnie z umową handlową zawartą między Szwecją a Australią, rząd szwedzki postanowił wydać licencje na eksport do Australii w r 1952 40 tys. stds. tarcicy i drewna heblowanego, jak również 8 tys. stds. kompletów skrzynkowych. W oparciu o umowy handlowe zawarte z szeregiem innych krajów, rząd szwedzki ustanowił następujące kontyngenty ilościowe na eksport szwedzkiej tarcicy w 1952 roku: do Niemiec zachodnich - 120 tys. stds. do Norwegii - 15 tys. stds. do Belgii 15 tys. do Francji 30 tys. stds. do Danii - 65 tys. stds. Eksport tarcicy szwedzkiej do Holandii prawdopodobnie przekroczył w roku bieżącym 100 tys stds.

W chwili obecnej brak jest na szwedzkim rynku drzewnym większych transakcji. Nabywcy wstrzymują się z zakupami w przewidywaniu na dalszą obniżkę cen. W I kwartale br. eksport tarcicy nie przekroczył 175 tys. stds. co wynosi mniej niż 50 % ilości wyeksportowanej w analogicznym okresie roku ubiegłego.

Ceny gatunków specjalnie poszukiwanych utrzymały się na ogół w dotychczasowym poziomie, natomiast ceny gorszych gatunków uległy niższe np. tartaki w Półd Szwecji oferowały niedawno 7" niesortowaną tarcicę sosnową po cenie £ 70 za 1 std., podczas gdy w podobnym okresie roku ub. cena ta wynosiła £ 85 za 1 std.

Oslabienie kontroli nad eksportem celulozy z U.S.A.

Jak donoszą z U.S.A. w związku ze znacznym zmniejszeniem popytu na masę papierniczą na rynku wewnętrznym, kontrola nad eksportem tego artykułu ze Stanów Zjednoczonych została znacznie osłabiona.

Kontyngenty eksportowe na celulozę wiskozową i gatunki specjalne celulozy zostały zniesione, a licencje eksportowe wydawane są bez przeszkód. To ostatnie ograniczenie /t.zn. licencje/ tłumaczone jest kontrolą nad stanem zapasów cywilnych i strategicznych w/w artykułów. W I kwartale br. kwota eksportowa na te artykuły wyniosła 9.072 ton.

Przypuszcza się, że ilościowe ograniczenia odnośnie eksportu bielonej celulozy sulfitowej i sulfatowej pozostaną w mocy w ciągu II kwartału br. natomiast kwota eksportowa dla tych gatunków zwiększona będzie do 9 072 ton, w porównaniu z 6 350 ton w pierwszym kwartale b.r. Kwota eksportowa na niebieloną sulfitową celulozę będzie w II kwartale b.r. podwojona i wynosić będzie 3 629 ton.

Równolegle do zwiększenia się amerykańskiego eksportu celulozy, idzie w parze zmniejszanie się importu tego artykułu do USA. Spadek ten wyniósł dla I kwartału b.r. w porównaniu z analogicznym okresem ubiegłego roku - 19% /cały import dla I kwartału b.r. wyniósł 338 000 ton/. W tym import z Europy zmniejszył się o 53% /na 57 000 ton/ z czego import ze Szwecji obniżył się o 61% /na 29 000 ton/, z Finlandii o 24% /na 26 000 ton/, a z Norwegii aż o 81% /na 2 000 ton/. W kołach handlowych przypuszcza się jednak, że w związku ze znaczną obniżką cen celulozy skandynawskiej przeznaczanej na rynek amerykański w II kwartale b.r. - o czym donosił już "WHZ" Nr 15/50 - ilości celulozy zakupowanej przez U.S.A. w krajach skandynawskich mogą znów ulec zwiększeniu. Amerykański import celulozy z Kanady obniżył się w pierwszym kwartale w porównaniu z pierwszym kwartałem roku ubiegłego o 4%.

Z fińskiego rynku celulozy

W najbliższym czasie produkcja celulozy sulfatowej w Finlandii ma ulec ograniczeniu ze względu na "trudności rynkowe". W 1951 roku fińska produkcja celulozy sulfatowej wyniosła 565 tys. ton, z czego 390 tys. ton zostało wyeksportowane. Najpoważniejszym odbiorcą fińskiej celulozy sulfatowej była w ub.r. Anglia - 156 tys. ton, U.S.A. - 71 tys. ton, Niemcy zachodnie 46 tys. ton, Francja - 39 tys. ton, Argentyna - 15 tys. ton, Australia - 14 tys. ton /łącznie eksport celulozy fińskiej wszystkich gatunków wyniósł w roku ubiegłym 980 tys. ton/. W chwili obecnej 6 fabryk fińskich zajmuje się produkcją celulozy sulfatowej.

Obniżka szwedzkich opłat eksportowych na masę papierniczą

Rząd szwedzki obniżył znacznie opłaty eksportowe na masę papierniczą w drugim kwartale b.r. Opłata od eksportu bielonej celulozy obniżona została na 200 kr.sz.za tonę z 540 kr.sz. za tonę w pierwszym kwartale b.r., a opłata od eksportu celulozy wiskożowej z 380 kr.sz.za tonę w pierwszym kwartale b.r. na 210 kr.sz. za tonę w drugim kwartale b.r. W związku z ogólną obniżką cen na rynku masy papierniczej zmniejszenie opłat eksportowych na szwedzką masę papierniczą miało na celu umożliwienie krajowym eksporterom znizenie cen, zwłaszcza wobec ustanowienia przez rząd angielski niskich cen maksymalnych na importowaną masę papierniczą i groźbę podobnych kroków ze strony innych państw odbiorców /o ile eksporterzy szwedzcy sami nie obniżyliby swych cen/.

Aktualne szwedzkie ceny eksportowe kształtują się dla celulozy niebielonej na poziomie 1060 - 1070 kr.sz.za tonę, a dla celulozy bielonej - 1180 - 1190 kr.sz.za tonę /co oznacza spadek o około 450 kr.sz.na tonie licząc od początku stycznia b.r.

Z angielskiego rynku masy papierniczej

Najbardziej charakterystycznym faktem, jeśli chodzi o import masy papierniczej do Anglii w pierwszych dwóch miesiącach b.r. przy porównaniu z importem z analogicznym okresem r.ub. jest to, że podczas gdy ceny wzrosły o ponad 100% to jednocześnie wzrost dostaw wyniósł 13%. Przy porównaniu podobnych okresów 1950 widać, że ceny skończyły wówczas o 170%, podczas gdy wzrost dostaw przekroczył 22%. W omawianych dwóch pierwszych miesiącach b.r. import masy papierniczej do Wielkiej Brytanii wyniósł 396 927 l.ton, podczas gdy w odpowiednim okresie roku ubiegłego - 349 820 l.ton. Z wyjątkiem mokrej masy mechanicznej, wszystkie gatunki masy papierniczej importowane były w styczniu i lutym br. w większych ilościach niż w analogicznym okresie r.ub. Największy bo około 31% wzrost wykazuje w omawianym okresie import suchej niebielonej celulozy, której importowano 121 294 l.ton /92 508 l.ton w odpowiadającym okresie 1951 r. /Przywóz suchej bielonej celulozy wzrósł odpowiednio z 65 830 l.ton na 75 675 l.ton, mokrej bielonej celulozy z 20 625 l.ton na 27 757 l.ton, suchej masy mechanicznej z 1 184 l.ton, na 3 315 l.ton. Natomiast import mokrej masy mechanicznej zmniejszył się odpowiednio z 72 456 l.ton, na 65 876 l.ton. Spadł również import trawy "esparto" z 86 056 l.ton na 83 999 l.ton. Przywóz szmat włnianych i bawełnianych zwiększył się z 3 415 l.ton na 4 208 l.ton.

Największym dostawcą masy papierniczej do Anglii była w omawianym okresie Szwecja z ilością 102 190 l.ton, czyli o 21% więcej niż w analogicznym okresie roku ubiegłego. Wzrost wartości tego importu wyniósł odpowiednio 128%. Dostawy masy papierniczej z Finlandii wykazały w omawianym okresie nieznaczny spadek z 86 434 l.ton, na 82 935 l.ton. Import z Norwegii

wzrósł z 51 927 l.ton na 54 179 l.ton, a Kanady z 23 392 l.ton na 44 424 l.ton. Dostawy "Esparto" z Tunisu obniżyły się z 51 013 l.ton na 41 670 l.ton, podczas gdy przywóz tego artykułu z Algeru wzrósł z 30 575 l.ton, do 39 955 l.ton. Największy bo 700% wzrost wykazały dostawy masy papierniczej z Holandii, ilość ich wzrosła z 500 l.ton na 3 493 l.ton. Ciekawe jest porównanie wzrostu względnie spadku wartości ze wzrostem względnie spadkiem tonażu importu masy papierniczej do Anglii w porównywanych okresach. Odnosnie Kanady wzrost ten wyniósł dla tonażu 85%, a dla wartości 300%, dla Z.S.R.R. odpowiednio 60% i 420%, dla Finlandii zaobserwowano spadek 4% dla tonażu, a wzrost 132 % dla wartości. Wzrost importu z Holandii wyniósł 700% dla ilości, a 450% dla wartości, zaś dla Algeru odpowiednio 30% i 320%, podczas gdy dla Tunisu spadek ilościowy wyniósł 20% a wzrost wartości 150%.

Z międzynarodowego rynku papieru gazetowego

Na jednym z ostatnich zebrań Komisji dla Spraw Celulozy i papieru przy Waszyngtońskiej Konferencji Surowcowej uchwalono czasowe wstrzymanie wszelkich przydziałów papieru gazetowego. Jak ocenia się, produkcja papieru gazetowego w krajach kapitalistycznych wyniesie w 1952 roku około 8 928 tys.ton. Ponieważ zaś konsumpcja omawianego artykułu szacowana jest w roku bieżącym w przybliżeniu na 8 920 tys.ton, tym samym popyt powinien zostać całkowicie zaspokojony. Ogólne zapasy tego artykułu na początku 1952 r. były znacznie wyższe niż w początkach 1951 roku, jak przypuszcza się będą się one powiększać.

Surowce włókiennicze i wyroby

B A W E Ł N A

U.S.A.

Wg. dotychczasowych danych z większości okręgów uprawnych, obszar zasiewu jest o 10-15% mniejszy od zeszłorocznego i prawdopodobnie nie przekroczy 25 mil. akrów.

Do Funduszu Gwarancyjnego wpłynęło w ciągu obecnego sezonu 961 737 bel, z których w międzyczasie wykupiono już 536 381. W ostatnich tygodniach wzmogło się tempo wykupu i Koła Funduszu Gwarancyjnego liczą się z tym, że do końca sezonu wykupiona zostanie reszta zostawionej jeszcze bawełny. Mniej więcej wyrównany poziom cen na giełdzie w pierwszej i drugiej dekadzie kwietnia tłumaczył się zwiększonymi zakupami przemysłu krajowego, który stara się obecnie zabezpieczyć sobie bawełnę ze starych zbiorów na przewidziane zapotrzebowanie do września/października włącznie.

Eksport do 1 kwietnia b.r. wynosił 4 550 000 bel i do końca sezonu dojdzie do ok. 6 milionów, gdyż już dzisiaj zakontraktowanych jest ok. półtora miliona więcej niż wynosi dotychczasowy eksport.

Najpoważniejszym odbiorcą bawełny amerykańskiej w sezonie bieżącym jest Japonia z 837 000 belami przed Anglią, która zakupiła dotychczas przeszło 650 000 bel.

Z inicjatywy anglo-amerykańskiej odbyć ma się we wrześniu b.r. konferencja przedstawicieli przemysłów bawełnianych Anglii, Japonii, U.S.A., i ewent. Indii, dla ustalenia wspólnej polityki eksportowej w dziedzinie wyrobów bawełnianych. Trzecia dekada kwietnia przyniosła nieznaczne osłabienie amerykańskiego rynku bawełnianego. Począwszy od 22.IV. notowania bawełny na giełdzie nowojorskiej nieznacznie stopniowo się obniżały z 41,25 ¢ za lb Midling 15-16" natychmiast do 39,55 ¢ w dniu 29.IV.t.zn. poziomu najniższego od października ub.r.

E g i p t

Anormalne stosunki, jakie panowały na rynku bawełnianym Aleksandrii, skończyły się w momencie, kiedy rząd odstąpił ostatecznie od polityki ingerowania w sprawy bawełnianych i zniósł ustalone na sztucznym poziomie ceny minimalne. Oświadczenie rządu, że w końcu sezonu skupować będzie bawełnę po cenie 125.- tal. za Karnak i 72.- tal. za Ashouni, nie było w stanie wstrzymać spadku w granicach dozwolonej dzien-

nej fluktuacji i ostatecznie notowania giełdy terminowej wykazują poziom niższy od limitu rządowego. Rynek pozagiełdowy, dla bawełny z dostawą natychmiastową, niekrepowany przepisami zarządu giełdy, szybciej i wydatniej dostosował się do sytuacji światowej i notuje ceny znacznie niższe od giełdy terminowej. Oba gatunki standartowe w klasie good to fullgood są o kilka procent tańsze od bazy giełdowej "good" chociaż jeszcze przed miesiącem żądano od 5.- do 10.- tallarisów premii za tą samą klasę.

Statystyki oficjalne z końca marca wykazują dotychczasowe obroty j.n.:

Zapasy ze zbiorów zeszłorocznych
Zbiory 1/51/52
R a z e m

1 523 000	kantarów
7 454 000	"
8 977 000	"
777 000	"
2 754 000	"
5 446 000	"

Mniej konsumpcja własna do 31.3.52
Mniej eksport

Zapasy na dzień 31.III.1952 r.

stanowią przeszło 70% zbiorów tegorocznych.

Pogarsza sytuację fakt, że gatunkowo, zapasy składają się w 80% z mniej atrakcyjnych odmian średnio-włóknistych, jak Ashmouni, Zagora itd. Bardziej poszukiwany gatunek Karnak szczególnie w klasach wyższych jest rzadkością i nawet zupełna jego wysprzedaż nie może zbytnie poprawić bilansu sezonu eksportowego. Stany Zjednoczone, które mają zamiar zakupić ok. 300 000 kantarów Karnaku w klasach powyżej fullygood, mają poważne trudności w otrzymaniu ofert na żądany asortyment.

S u d a n

Ostatnio ogłoszone statystyki Gezira Board'u potwierdziły oddawna krążące pogłoski, że zbiory tego-sezonowe są wyjątkowo nieudane i przedstawiają się j.n.:

	S e z o n	
	1951/52	1950/51
Zbiory ogółem w tys.kantarów	1 334	2 032
z tego gat.Sakel długowłókn.	1 054 = 79%	1 887 = 93%
American- Seed średniowłókn.	280 21%	145 7%

Chociaż 2/3 zbiorów sprzedane zostały Anglii i Indiom jeszcze w styczniu b.r., ceny ustalone będą dopiero w czasie efektywnej dostawy, tj. po 1.V.b.r.

Ilości przeznaczone do sprzedaży aukcyjnej osiągnęły na pierwszych dwóch kolejnych aukcjach nast. ceny: /w d.ang.za lb fob/:

	15.III.	3.IV.52r.
Sakel X G 2S/-Karnak Extra/	101.20	93.40
" " 4S " Fullygood/Ex	86.35	85.15
" " 5S " Fullygood	-----	75.00
" " 4L " Good/Fullygood	65.20	64.00
" " 6L " Good/FGFair	52.80	51.50

Ostatnio otrzymane oferty prywatne wskazują na dalszy spadek cen w granicach do 5%.

P a k i s t a n

Rząd pakistański zaniepokojony raptownym spadkiem ceny bawełny ustanowił w dniu 15.III. ceny minimalne dla nast.gatunków w rupiach za maund /= 82,3 lbs/ loco skład nabywcy:

	<u>Rolleriginned</u>	<u>Sawginned</u>
289F Fullygood 15/16"	90.-	96.-
N.T. " 7/8"	88.-	92.-
LSS " 13/15"	86.-	90.-
4F " 3/4"	85.-	88.-
Sind Desi Fullygood	73.-	
Punjab " "	70.-	
Za klasę wzwyż	+ 2.-	+ 2.-
Za klasę poniżej	- 4.-	- 4.-
Za każde 1/32" wzwyż	+ 1.-	+ 1.-
Za każde 1/32" poniżej	- 1,50	- 1,50

Na tej podstawie skalkulowane ceny eksportowe fob wynoszą:

289F - Rg.	42.-	Sg.	44.- d/lb
N.T. "	41.-	"	42.- "
LSS "	40,75	"	41.75 "
4F "	40.40	"	41.70 "
Desi Sind	30.65		
Desi Punjab	29.75		

Ze statystyk na dzień 31.III. wynika, że eksport wszystkich 7 mies. sezonu wynosił 769 948 bel, z czego na sam marzec przypada 61 183 bel wobec 163 186 bel wysłanych w lutym b.r.

Po wejściu w życie wyżej podanych cen, transakcje eksportowe stały się rzadkością i nie przekraczają kilku tys. bel tygodniowo. Jedynym kupcem zagranicznym są ostatnio Chiny Ludowe, które zakupiły w ciągu ostatnich tygodni ok. 20 000 bel.

I n d i e

Dla umożliwienia eksportu bawełny krótkowłóknistej Desi, rząd zredukował w dniu 28.III.b.r. podatek eksportowy z 400.- do 200.-Rp.ind. od beli 400 lbs, co odpowiada stawce 9d.ang. za lb. Pomimo że podatek ten jest o 1,50d. wyższy od pakistańskiego, eksporterzy indyjscy oferują tę bawełnę po cenie 22.- do 23.-d.ang.za lb - fob, czyli o ok.8 d.ang. poniżej minimalnej cenie pakistańskiej.

Na tym poziomie dokonano już kilka transakcji z Anglią, Francją, Niemcami Zach. i U.S.A.

Koła handlowe spodziewają się, że pierwszy kontyngent wywozowy w ilości 250 000 bel może być wkrótce sprzedany i że rząd podwyższy go chętnie o 50-100%.

Rządowy Cotton Board zakupił jeszcze w styczniu b.r. w Brit.Afr.Wschodniej 150 000 bel bawełny o dług. 1-3/32" po 52.80 d za lb /=61.60 p/ i stara się obecnie o zmianę warun-

ków kontraktu, proponując zapłatę w rozliczeniu za towary bawełniane, których ceny byłyby skalkulowane na bazie cen bawełny w New Yorku plus 5%. Narazie pertraktacje trwają.

A f g a n i s t a n

Rząd propagując od kilku lat rozszerzenie i ulepszenie uprawy bawełny, zakłada w roku bieżącym fermę doświadczalną o powierzchni kilku tysięcy hektarów, gdzie mają być wyhodowane najbardziej odpowiednie odmiany bawełny dla zaopatrzenia następnie plantatorów w wysokogatunkowe nasiona. Równocześnie przygotowuje się dekret rządowy, w myśl którego, w ciągu 5-ciu lat mają być wycofane obecne odmiany regionalne bawełny i zastąpione wyselekcjonowanymi odmianami przez rządową stację hodowlaną.

T u r c j a / S y r i a

Wobec kategorycznej odmowy rządu ingerowania w sprawy rynku bawełnianego plantatorzy i z kolei i koła handlowe zdecydowały się przystosować ceny do poziomu światowego i oferują obecnie /15.IV./:

Turecki gat.Akala Izmir Nr 1 po	38.- do 41.- d/lb
Syryjski gat.Texas Stone 1-1/32"	39.- " 41.- "

na warunkach c&f porty europejskie.

Po ustaleniu się cen na tym poziomie, sprzedano w Turcji w ciągu ostatnich 3 tygodni, ok.7 000 ton do Francji, Niemiec zachodnich, C.S.R. i Węgier.

W Syrii większość transakcji dokonano z Francją, w clearingu po cenie wyższej a.m. Fr.fr. 380.- za kg = 42.86 d/lb.

Licząc się z dalszym spadkiem cen bawełny w przyszłym sezonie, rząd syryjski nakazał ograniczenie zasiewu na terenach nawodnionych o 40% i na terenach nienawodnionych o 68% w stosunku do powierzchni zasiewu w sezonie 1951/52.

B r a z y l i a

Rząd brazylijski ustanowił w dniu 19.III. cenę minimalną na bawełnę Sao Paulo - Grade 5 w wysokości 250 cruzeiros za arrobas /= 41.123 ¢ za lb/ ex warehouse w Sao Paulo, dla okręgów bliżej miasta położonych i ex warehouse portowy dla okręgów przybrzeżnych. Równocześnie Banco da Brazil upoważniony został do udzielenia pożyczek pod zastaw bawełny z bieżących zbiorów do wysokości 80% ceny minimalnej. Notowania giełdy są co prawda o jakieś 5% wyższe, lecz raczej nominalne, gdyż obroty kontraktowe są minimalne i dotyczą wyłącznie szybkich terminów załadunku na maj/czerwiec.

Trwające od miesiąca zbiory rokuują dobry urodzaj, gdyż warunki atmosferyczne dopisują.

Argentyna

Rozpoczęte w połowie marca zbiory są obecnie w pełnym toku i od 2-tych tygodni pracują już zakłady odziarniające. Gatunkowo, bawełna jest lepsza od zeszłorocznej o całą klasę. Za wyjątkiem okręgu Cran Chaco, gdzie panuje ostatnio posucha, plantacje bawełniane rokuja rekordowe zbiory. Rząd rozważa możliwość zniesienia istniejącego od 3 lat zakazu eksportu bawełny i ustalenia kontyngentu na sezon przyszły w granicach do 15-20.000 ton.

Meksyk

Wg. sprawozdań z różnych okręgów o rozmiarach dokonanych zasiewów wynika, że obszar zasiewu został zwiększony o ok. 12-15% w stosunku do zeszłorocznego. Chcąc zapewnić sferom bawełnianym dogodne warunki dla eksportu, rząd obniżył i zmienił podstawę obliczeniową podatku eksportowego w ten sposób, że w miejsce dotychczasowej stawki stałej, wchodzi w życie stawka ruchoma w wysokości 12.25% dla gat. Mexicali i 17.35% od innych gatunków, od ceny zasadniczej ustalonej przez rząd okresowo. Według ceny ustanowionej na okres marzec-maj, podatek wyniesie:

dla gat. Mexicali	3.37	¢	od lb	zamiast	dotychczas	4.11
dla reszty gatunków	4.77					5.82

W międzyczasie rząd stara się o zawarcie umów handlowych z różnymi państwami, oferując poważne kontyngenty wywozowe bawełny w zamian za import innych surowców, maszyn przemysłowych i szczególnie rolniczych.

Pertraktacje z Anglią zostały na razie przerwane, gdyż Anglia skłonna była zakupić w clearingu poważniejsze ilości bawełny, ofiarowała natomiast w miejsce maszyn i surowców, raczej wyroby przemysłu konsumcyjnego.

Japonia

Kryzys zbytu w dziedzinie wyrobów bawełnianych zaostrza się z miesiąca na miesiąc i grozi poważnymi konsekwencjami dla przemysłu, jeżeli sytuacja nie zostanie wkrótce opanowana. Szalone tempo odbudowy tegoż przemysłu w ostatnich 15 miesiącach, nie liczące się z możliwościami zbytu na rynkach światowych, spowodowało olbrzymią nadprodukcję, która w momencie spadku konsumpcji we wszystkich bez wyjątku krajach kapitalistycznych, nie może być uplasowana ani za granicą ani na własnym rynku wewnętrznym. W okresie styczeń/luty produkowano przeciętnie 180 000 bel przedzdy miesięcznie z których sprzedano dla własnego przemysłu tkackiego 50 000, na różne inne cele krajowe 20 000 i na eksport ok. 60 000 bel, zwiększając i tak już niewspółmiernie wysokie zapasy o dalsze 100 000 bel. Połączwszy od 1 marca nieruchomo ok. 1 miliona wrzecion i ograniczono produkcję do maksymalnie 150 000 bel przedzdy miesięcznie. Po upływie tegoż miesiąca okazało się, że konsumpcja własna i eksport razem spadły o dalsze 25-30 000 bel i przyczyniły się do ponownego zwiększenia zapasów, których finansowanie przez

przemysł i handel, bez pomocy banków, jest niemożliwe. Wobec odmowy banków udzielenia taniego kredytu pod zastaw przędzy lub tkanin, przemysł zmuszony został do dalszej redukcji pracy w fabrykach o 8 godz. tygodniowo dla obu na razie pracujących zmian, z tym że rozważa się możliwość całkowitego skasowania drugiej zmiany i zwolnienia ok. 300 000 robotników.

Sampin Exchange notował w końcu marca cenę 218 yenów/= 60.56 zł za lb/ za przędzę Nr 20/1 ang., czyli o 38% poniżej notowania z grudnia 1951.

Rynki importowe otrzymują ostatnio oferty japońskie na standartową tkaninę bawełnianą surową o wadze 89 g i szerokości 93 cm po cenie 17.- zł USA za yd.

A n g l i a

W związku z trudnościami w dziedzinie eksportu tkanin bawełnianych, ceny angielskie spadły w dalszym ciągu i w dniu 27.III. notowano w Liverpoolu:

Przędza Nr 16/1 ang watek	53.45	d/lb
30/1 " "	59.15	"
32/1 " "	61.90	"
40/1 " "	66.40	"
60/1 " "	91.25	"
20/1 " osnowa	59.68	"
30/1 " "	65.12	"

Tkaniny:	szerokość	nici na cal	Nr	Nr przędzy	cena za yd b.
Shirting	32-1/2"	72/60	24/24		17.10 d/yd
Overall	38-1/2"	52/50	22/16		18.53 "
Gabardine	56"	106/52	24/20		35.15 "
Drill 3-1	30"	80/46	12/10		27.08 "
Drill Satin	29"	100/64	18/18		22.57 "

Ceny dla tkanin surowych - niekalandrowanych /:100m - state://: Uwaga: Ceny ze stycznia podane były w "WHZ" "Rynki Towarowe" Nr 5/40/.

W E Ł N A

A u s t r a l i a

Na odbytych w okresie pierwszej i drugiej dekady kwietnia aukcjach, asortyment był bardziej ograniczony niż dotychczas, obejmując wełny z końcowej fazy strzyży lub partie mniej udane i poprzednio wycofane z wcześniejszych aukcji. Pomimo tego, sprzedano prawie całość oferowanych ilości, przy tendencji cprawda zniżkowej.

Najwyższe gatunki merinosów utrzymały się na poprzednio notowanym poziomie, w odróżnieniu od crossbredów, które straciły w ciągu 3 tygodni od 15-25%, a najniższe ich gatunki jak 40-44 a nawet do 30%.

Ostatnia przedświąteczna sprzedaż w Perth wykazała pewnąwyżkę cen dla crossbredów szczególnie dla gatunków śred-

nich i najniższych, lecz pośrednich ceny ponownie się obniżyły.

Zapasy wełny nie-sprzedane do połowy kwietnia wynoszą około 600-650 000 bel i przeznaczone są dla aukcji w okresie maj/czerwiec.

O spadku cen wełny świadczy najlepiej przeciętna obecnego sezonu do lutego włącznie w wysokości 61.62 d ang.za lb na bazie potnej, stanowiąc zaledwie 42% przeciętnej ceny uzyskanej w analogicznym okresie poprzedniego sezonu.

W połowie marca rząd ograniczył z natychmiastową ważnością import wyrobów włókienniczych do 20% kwoty importu z okresu lipiec 50 do czerwca 51 r. Ważność ograniczeń upływa z dniem 30.VI., w którym to terminie ma się ukazać ostateczna decyzja odnośnie kontyngentów na dalszy okres roczny.

Anglia, która pokrywała dotychczas prawie 85% tegoż importu została restrykcjami najbardziej dotknięta i stara się o możliwe złagodzenie ich po 1.VII.b.r.

N o w a Z e l a n d i a

Dostarczając wyłącznie wełny crossbredowe, rynek ten, pod wpływem spadku cen w Australii oznaczył się w drugiej połowie marca wyjątkowo zniżkową tendencją, która w rezultacie spowodowała spadek cen o 20 do 30%. Tamtejsi hodowcy, zaniepokojeni tym stanem rzeczy, wycofali część wełny z aukcji i ponadto upoważnili zarząd utworzonej przez nich w grudniu New Zeland Wool Disposal Commission /Joint Organisation/ do uruchomienia zakupów interwencyjnych po cenach przez tenże zarząd ustalonych a.m.:

N.Z. Type 72 - good-average	58°s	37,5	d/lb	ex	floor
86	"	56°s	32,5	"	" "
100	"	50°s	26,5	"	" "
107	"	48/50°s	24,5	"	" "
114	"	46/50°s	23,5	"	" "

Disposal Commission ma prawo odsprzedać zakupione wełny, firmom handlowym z minimalnym zyskiem 1/4 d za lb.

Hodowcy otrzymują z utworzonego funduszu wypłatę po cenach wyżej podanych jako zaliczkę do czasu odsprzedaży, względnie likwidacji zapasów Disposal Commission. Ewentualny zysk będzie rozliczany okresowo i dodatkowo wypłacany członkom funduszu.

Na dwóch aukcjach a.m. w dniu 27.III. w Timaru i w dniu 31.III. w Invercargill, Disposal Commission zakupiła razem ok. 1 000 bel wełny, gdyż limity kupieckie były znacznie niższe od cen minimalnych Commission.

Na ostatniej przedświątecznej aukcji w Christchurch w dniu 9.IV. uwydatniła się tendencja mooniejsza i całość oferowanej wełny sprzedana została po cenach wyższych bez interwencji Disposal Commission.

P o ł u d n i o w a A f r y k a

Wełny poł.-afrykańskie, wyłącznie merinosowe, podlegały znacznie mniejszym wahanom i aukcje tamtejsze cechowała na ogół tendencja spokojna i bez większych zmian za wyjątkiem ostatnio odbytej w Capetown, gdzie ceny zniżkowały w granicach do 5%.

Pierwsza w roku bieżącym, aukcja wełen mohairowych, nie wywołała zbytniego zainteresowania wśród odbiorców zagranicznych i ceny kształtowały się na poziomie o 40-50% niższym od notowań z listopada roku zeszłego.

A r g e n t y n a

Rynek w dalszym ciągu nie notuje transakcji, gdyż ceny żądane są o 20-25% wyższe od cen wełen dominialnych jeszcze w końcu marca żądano za argentyńskie crossbredy:

58's	82 d	ang./lb	na warunkach fob
50/56's	74	"	"
56's	80	"	"
46/50's	67	"	"
50's	73	"	"

W dziedzinie crossbredów dywanowych, których głównym odbiorcą były zawsze USA, wełny argentyńskie spotkały się z konkurencją indyjską, która oferuje analogiczne gatunki o 8 - 10 d. za lb taniej tj. po 58-60 d/lb na bazie pra-nej. Na skutek zmniejszenia eksportu wełny od prawie roku o 80% zapasy argentyńskie są bardzo znaczne i wynoszą w tej chwili tj. na 5 mies. przed nową strzyżką ok. 430 mil.lbs.

U r u g w a j

Zastój panujący w Montevideo od przeszło pół roku trwał dalej w I kwartale b.r. i do końca marca b.r. sprzedano zaledwie 17% produkcji wełny sezonu 1951/52, tj. ok. 27 000 bel, z czego przypada na wełnę potną 11 tys., a na czesankę 16 tys.bel.

Ceny ofert urugwajskich są o 10-15% wyższe od cen płaconych na aukcjach dominialnych i przewidują zapłatę w dolarach.

Jedynym kupcem w ostatnich miesiącach były USA, które kupowały jednak wyłącznie czesankę, której cena była na poziomie cen angielskich.

Obecnie zapasy w ilości ok. 145 mil.lbs przekraczają zeszłoroczne zapasy w analogicznym okresie o przeszło 100 mil.lbs.

Własny przemysł wełniany, posiadając zaledwie 70 000 wrzecion i 1 200 krosień, zużywa rocznie ok. 20 mil.lbs wełny potnej i pokrywa 97% zapotrzebowania kraju w dziedzinie wyrobów wełnianych.

Nagromadzone w kraju niewspółmierne ilości wełny spowodowały ciężką sytuację finansową hodowców, tymbardziej, że rząd, który swoją polityką spowodował zahamowanie eksportu, odmawia im wszelkiej pomocy finansowej, w formie kredytów zastawnych lub tp.

Anglia

Trwające od 18 marca do 3 kwietnia aukcje londyńskie potwierdziły całkowicie tendencję cen, jaka się uwidoczniła w tym czasie na rynkach dominialnych.

W odróżnieniu od aukcji jesiennych, nie płacono tym razem premii za natychmiastową dostawę, kierując się cenami płaconymi na aukcjach kraju pochodzenia wełny.

Ogółem oferowano 52 500 bel, z czego 80% przypada na wełny nowo-zelandzkie, 18% na australijskie i 2% na południowo- i wschodnio-afrykańskie.

Za wyjątkiem kilku drobnych partii, sprzedano całość oferowanej wełny, przeważnie do Anglii /ok, 75%/ i dla kontyngentu, gdyż USA nie brali tym razem udziału w aukcji.

Porównując ceny otwarcia i zamknięcia aukcji, stwierdzić należy, że trwająca cały czas zniżka dała następujące rezultaty:

Merinosy australijskie	straciły	ok.	5%
Crossbreds	"	"	10%
" nowozelandzkie gat.wyższe	straciły	"	15%
" " " średnie	"	"	20%
" " " najniższe	"	"	25-30%

Na ostatnio odbytych aukcjach wełny krajowej w Bradfordzie ceny były o przeciętnie 20-30% niższe od cen płaconych w lutym b.r. i tak na przykład notowano; na bazie potnej:

	<u>25/28.III.</u>	<u>22/25.II.</u>
Fine Lustres & Yorkshire hogs	35.-	48.- d/lb
" " " wethers	33.-	51.- "
Lincoln hogs	34.-	51.- "
Fine Halfbreds hogs	42.-	57.- "
Deep " "	39.-	51.- "
Deep " wethers	39.-	55.- "
58's Down ewes	62.-	73.- "
58's Down tegs	59.-	70.- "
Pick Shrop tegs	54.-	67.- "
Super " "	56.-	63.- "

W Ł O K N A Ł Y K O W E

L E N

B e l g i a

Pozostała z jesiennych zbiorów słoma jest obecnie roszona i powoli dociera trzepałń, które pracują zaledwie 2-3 dni tygodniowo. Transakcje handlowe lnem trzepanym lub czesany prawieże ustały, gdyż przemysł własny i zagraniczny, widocznie dostatecznie zaopatrzony, nie interesuje się tym surowcem po cenach obecnie żądanych.

Plantatorzy ze swej strony nie kwapią się ze sprzedażą jeszcze posiadanych resztek, licząc widocznie na lepszą koniunkturę w czasie bezpośrednio przed nowymi zbiorami. Courtrai, od miesiąca nie notuje nawet cen orientacyjnych, gdyż pojedyncze transakcje dokonywane są na indywidualnie szeroko zróżniczkowanym poziomie cen.

Zasiew tegoroczny został już zakończony, nie ma natomiast ścisłych danych o powierzchni obszaru zasiewu.

F r a n c j a

Rynek ten do niedawna jeszcze prawie nieczynny ożywił się ostatnio pod wpływem poważnego spadku cen żądanych przez tamtejszych kupców.

Koło 10.IV. płacono przeciętnie za:

Len roszony	ordinaire	180-210	Fr.fr.	za kg
	medium	220-250	"	"
	superieure	250-275	"	"
Len moczony	ordinaire	235-250	"	"
	medium	250-295	"	"
	superieure	295-325	"	"
Pakuły roszone	medium	70-85	"	"
	superieure	90-105	"	"
Pakuły moczone	medium	90-110	"	"
	superieure	120-140	"	"

W ciągu ostatnich tygodni obniżono 3-krotnie ceny na przędzę lnianą i lniano-paulaną i 5.IV. notowano; we Fr.fr./kg

Mokro przędzona	Nr	12	15	18	21	24
osnowa		740.-	775.-	850.-	915.-	1035.-
wątek		570.-		760.-	850.-	925.-
Sucho przędzona	Nr.	3-1/2	6	9-1/2	12	
osnowa		355.-	620.-	780.-	820.-	
wątek		345.-	595.-		800.-	

J U T A

P a k i s t a n

W momencie kiedy cena juty gat. Firsts spadła do poziomu ok. 117.- do 119.- £st. za tonę fob, rząd ogłosił cenę minimalną wewnątrz kraju w wysokości Rp.23.- za maund (= 42,3 lbs/ za gat. Firsts, na podstawie której, cena eksportowa kalkulowałaby się w wysokości ok. 125.- £st. za tonę fob. Odbiorcy zagraniczni wycofali się z rynku, co spowodowało zupełną stagnację obrotów w Karachi i Narayangju.

Eksport juty obecnego sezonu tj. od 1.VII.51 do 29.II. 1952 r. wynosił ogółem 3 830 044 bel, z czego przypada:

na Indie	1 516 167 bel
na resztę świata	2 313 877

przy ok. 500 000 belach zakontraktowanych i do tego momentu niewysłanych.

Dowodem zastoju, jaki opanował rynek jutowy są ostatnio otrzymane wiadomości, z których wynika, że w okresie od 25.III. do 10.IV.b.r. sprzedano niespełna 40 000 bel juty, przeważnie niskich gatunków "Native", które nie są na razie objęte cenami minimalnymi.

Jak wynika z wyżej przytoczonej statystyki eksportowej, Pakistan posiada obecnie tj. na 3 miesiące przed nowymi zbiorami, ok. 3 mil.bel juty niesprzedanej. Koła handlowe twierdzą, że cena ustalona przez rząd nie da się utrzymać na dłuższą metę i że w maju/czerwcu należy się liczyć z ponownym, poważnym obniżeniem obecnej ceny, tymbardziej że przemysł jutowy świata jest na ogół dobrze zaopatrzony w surowiec i ponadto odczuwa ostatnio kryzys zbytu na wyroby gotowe.

I n d i e

W listopadzie roku zeszłego przemysł jutowy Indii przeszedł po rocznej przerwie na normalny 48-mio godzinny tydzień pracy, gdyż licząc się z obniżeniem podatku eksportowego, spodziewał się znacznego zwiększenia wywozu, a w szczególności worków do USA. Kiedy rząd zdecydował się w styczniu na redukcję podatku o 50%, okazało się, że w międzyczasie ceny wyrobów jutowych na innych rynkach spadły i że różnica wynikła z obniżenia podatku, nie wyrównuje tego spadku i że towary indyjskie w dalszym ciągu nie mogą konkurować z wyrobami angielskimi, belgijskimi i włoskimi. W ciągu 2 miesięcy a.m. luty/marzec zapasy wyrobów wzrosły o dalsze 10% i na dzień 31.III. wynosiły 165 mil.yds Hessians i 132 mil.yds płócien workowych i opakunkowych. Eksport w tym okresie spadł o 8% w stosunku do stycznia b.r. W tym stanie rzeczy przemysł zdecydował się zredukować pracę o 6 godzin tygodniowo, zapowiadając dalsze zmniejszenie produkcji, jeżeli rząd nie zniesie podatku zupełnie.

K o n g o belgijskie

Po zakończeniu ostatecznym sezonu 1951/52 okazuje się, że zbiory tamt. odmiany regionalnej juty /lobata urena/ dały przeszło 20 000 ton włókna.

Okolo 5 000 ton wyeksportowano do Belgii, resztę skonsu-
mował własny przemysł.

F r a n c j a

Przemysł jutowy, a w szczególności przędzalnie pracowa-
ły w zeszłym roku bardzo intensywnie i osiągnęły rekord
powojenny z ilością 101 170 ton przędzy, z których skonsu-
mował własny przemysł tkacki 78 780 ton.

W tymże roku wywieziono 26 011 ton przędzy wartości
przeszło 19 mil.£.

W chwili obecnej przemysł jutowy posiada 103 000
wrzecion i 7 000 krosień jutowych w ruchu.

A n g l i a

Pod wpływem pogarszającej się koniunktury, przemysł
jutowy obniżył z dniem 1.IV. ceny na przędzę i wyroby juto-
we a.m.:

Przędza jutowa

8-lb Common Cops	z 29.11	do 23.22	d	za lb
7-lb Second Rio Warp	31.91	" 28.61	"	" "
8-lb " " "	31.38	" 28.05	"	" "
4-lb Jute JCFGD	37.89	" 35.26	"	" "
5-lb " "	35.58	" 32.85	"	" "
6-lb " "	34.19	" 31.40	"	" "
8-lb Sacking Chains	29.68	" 23.79	"	" "
24-lb " Weft	21.07	" 18.27	"	" "
14-lb Caerpet Warp	28.52	" 22.59	"	" "

Tkaniny jutowe

Hessian 10-1/2	oz 40"	szer.z	22.81	d	do 18.96	d	za yard
" 10	oz "	"	21.67	"	17.99	"	" "
" 9-1/2	" "	"	20.66	"	17.17	"	" "
" 9	" "	"	19.63	"	16.33	"	" "
" 8	" "	"	17.54	"	14.61	"	" "
Tarpauling 16	" 36"	"	33.64	"	27.54	"	" "
" 18	" "	"	39.27	"	32.57	"	" "
Twill Sacking 16	oz 27"	"	29.10	"	24.81	"	" "
" " 20	" "	"	36.13	"	30.78	"	" "
D.M. Bagging 16	" 36"	"	27.60	"	23.78	"	" "
" " 18	" "	"	29.32	"	25.12	"	" "

NOTOWANIA BAWELNY NA GŁÓWNYCH RYNKACH ŚWIATOWYCH

Kraj pochodzenia	U.S.A.	Egipt	Pakistan	India
Gatunek	"1-10ling 15/16"	Karnak good Ashruti good	280F - Bg MT - Bg	Grado 4/5
Cena i waga jed- nostek krajowych	¢ USA /lb	tallaris/center	d ang. /lb	Cruzair 3/4
Termin dostawy	natychniast	m a j	kwiecień	natychniast
25 marca 1952	42.35	131.10 / 77.24 /	80.00 / 47.13 /	292.00 / 48.22 /
27 "	42.00	129.80 / 76.47 /	"	"
28 "	42.10	128.50 / 75.71 /	" 44.75 / 52.21 /	44.92 289.00 / 52.41 / / 47.72 /
31 "	42.55	127.20 / 74.94 /	"	287.00 / 47.35 /
1 kwietnia 1952	42.55	125.95 / 74.21 /	"	"
2 "	43.05	124.70 / 73.47 /	"	"
3 "	42.70	123.45 / 72.73 /	"	"
4 "	42.65	122.20 / 72.00 /	" 45.08 / 52.59 /	45.31 285.00 / 52.36 / / 47.06 /
7 "	42.55	121.00 / 71.29 /	"	"
8 "	42.75	119.00 / 70.58 /	"	285.00 / 47.06 /
9 "	42.80	118.60 / 69.87 /	"	"
10 "	"	giełda nieczynna	44.11 / 51.46 /	44.16 g.nieczynna / 51.52 /
14 "	42.05	"	"	285.00 / 47.06 /
15 "	42.20	117.40 / 69.17 /	80.00	"
16 "	42.28	116.30 / 68.52 /	"	287.00 / 47.39 /
17 "	41.98	119.00 / 70.58 /	"	"
18 "	41.65	giełda nieczynna	44.11 / 51.46 /	43.89 284.00 / 51.32 / / 46.90 /
22 "	41.25	118.60 / 69.87 /	80.00 / 47.13 /	284.00 / 46.90 /
23 "	41.00	117.40 / 69.17 /	"	283.00 / 46.73 /
24 "	41.15	117.25 / 69.05 /	"	280.00 / 46.24 /
25 "	41.00	116.30 / 68.40 /	68.15 z kotłą do czernienia / 40.15 /	278.00 / 46.00 /

UWAGA: Cyfry podane w nawiasach oznaczają równowartość w ¢ USA za 1 lb

NOTOWANIA WIEŃY W TRZECICH NAJBŁIŻSZYCH OSRODKACH AUKCYJNYCH
/w d.ang. za 1b na warunkach ex floor - saleroom/

Data i miejsce	AUSTRALIA					NOWA ZELANDIA		POWJONTORIA AFRYKA	
	Sp. good fleece-warp	Aver. Sp. & best	topmaking-warp	Crossbred good-average	Crossbred good-average	Spinners Style-fullwarp			
	70's	64's	64's	60's	56's	50's	70's	64's	
14. III. Napier						44.80			
17. " East London								118.--	
17. " Durban								114.--	
19. " Wellington									
17. -- 20. " Melbourne		112.--	112.--		64.--	52.80			
20. " Durban									
24. " East London							121.--	112.--	
26. " Geulburn		108.--	108.--					117.--	
26. " Albury	121.60		107.20	90.20	57.60	44.--			
24. -- 27. " Sydney			107.20	89.40					
25. -- 27. " Adelaide		110.40	108.80	92.80					
27. " Fismar						58.--			
31. " Invercargill						39.--			
31. " East London						54.--			
2. IV. Durban							120.--	117.--	
1. -- 3. " Geelong	117.60	107.20	105.60					106.--	
3. " Capetown									
1. -- 3. " Brisbane		108.--	106.40					110.--	
4. " Dunedin					57.60	59.--	41.50		
Przed rokien tj. w marcu 1951 r. notowano:	320.--	316.--	312.--	304.--	252.--	aukcje zawieszone	350.--	335.--	

Metale i wyroby

Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali

Według ostatnich obliczeń i szacunków brytyjskiej Iron & Steel Federation ogólna produkcja stali surowej wszystkich krajów kapitalistycznych wyniosła w 1951 r. 164.814.000 ton wobec 150.229.000 ton w roku poprzednim zwiększając się o 10%. Ogólnoświatowa produkcja stali w 1937 r., który był rokiem szczytowej jej produkcji w latach przedwojennych, wynosiła 133.650.000 ton.

Zgodnie z ostatecznymi obliczeniami Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ produkcja stali surowej w europejskich krajach kapitalistycznych przedstawiała się w latach 1950 i 1951 w sposób następujący:

Produkcja stali w kapitalistycznych krajach Europy

w 1000 ton	1950	1951
W. Brytania	16.554	15.889
Niemcy zachodn.	12.121	13.506
Francja	8.652	9.832
Belgia	3.789	5.091
Luksemburg	2.451	3.077
Włochy	2.323	2.992
Saara	1.898	2.603
Szwecja	1.459	1.525
Austria	943	1.028
Hiszpania	818	812
Holandia	490	553
Inne	1.018	1.184
Razem:	52.516	58.092

Z wyjątkiem Anglii, Niemiec zachodnich i Hiszpanii produkcja stali w r.ub. osiągnęła najwyższy poziom kiedykolwiek notowany. Produkcja stali w Stanach Zjednoczonych osiągnęła w r.ub. 95.377 tys. ton metrycznych wobec 87.723 tys. ton w roku poprzednim, czyli o 8,7% więcej.

x/ kraje produkujące mniej niż 0,5 mln. ton rocznie.

Uwaga: powyższe zestawienie różni się nieco od tabeli podanej w Nr. 3/38 WHZ w której zamieszczone dane były częściowo prowizoryczne.

S t a n y _ _ _ Z j e d n o c z o n e

Na skutek zdecydowanego stanowiska amerykańskich koncernów stalowych, które nie chciały się zgodzić na propozycję związek zawodowy robotników hut i stalowni podwyżkę płac, groźba powszechnego strajku w przemyśle hutniczym USA była bardzo bliska zmaterializowania się w końcu pierwszej dekady kwietnia. Powyższa sytuacja zmusiła rząd amerykański do energicznej akcji celem zapobieżenia strajkowi, którego skutki byłyby jak najbardziej fatalne dla ogólnego przebiegu zbrojeń w kraju i w innych państwach Paktu Atlantyckiego.

Chcąc uniknąć zakłóceń w produkcji i pozyskać głosy w tegorocznej kampanii wyborczej prezydent Truman zarządził w dn.9 kwietnia formalną kontrolę państwową nad amerykańskim przemysłem stalowym. W ten sposób groźba strajku została odsunięta, a sprawa sporu między rządem i koncernami stalowymi znalazła się w sali Sądu Federalnego i zapewne nie prędko ją opuści. Z chwilą gdy niebezpieczeństwo strajku minęło władze rządowe odwołały ogłoszony w dn.7 kwietnia zakaz eksportu stali do W. Brytanii i innych krajów europejskich.

Zgodnie z danymi opublikowanymi przez Amerykański Iron and Steel Institute produkcja stali w USA osiągnęła w marcu b.r. poziom 9.383 tys. short ton co jest największą produkcją miesięczną kiedykolwiek osiągniętą. Produkcja stali w pierwszym kwartale b.r. wyniosła 27.176 tys. short ton wobec 25,6 mln. ton w roku poprzednim.

W dn.15-go kwietnia amerykański Departament of Commerce ogłosił kontyngent eksportowy białej blachy na trzeci kwartał w ilości niezminionej w porównaniu do drugiego kwartału t.zn. 120 tys. short ton w porównaniu ze średnią kwartalną eksportu w 1951 r. w ilości 134.000 ton.

A n g l i a

W dn.10 kwietnia British Iron and Steel Federation zakomunikowała, że produkcja surowki była w I kwartale b.r. większa niż w roku poprzednim, co spowodowane było częściowo faktem, że święta Wielkanocne były w r.ub. w pierwszym kwartale i spowodowały w tym okresie zmniejszenie produkcji. W stosunku rocznym produkcja surowki w pierwszych trzech miesiącach b.r. wyniosła 10.355 tys. ton w porównaniu z 9.587 tys. ton w 1951 r. Produkcja w marcu b.r. była o 9,3% większa niż w marcu ub.r. i o 2% wyższa niż w lutym b.r. Produkcja stali surowej osiągnęła w I kwartale poziom 15.991 tys. ton w skali rocznej wobec 16.425 tys. ton w roku poprzednim czyli o 2,7% mniej. Produkcja stali w marcu była najwyższą od wielu miesięcy, wynosząc w skali rocznej 16.648 tys. ton w porównaniu z 16.546 tys. o rok wcześniej.

Podając powyższe dane statystyczne British Iron and Steel Federation stwierdziła zarazem, że podaż koksu hutniczego jest nadal niewystarczająca dla pokrycia bieżących

potrzeb wielkich pieców. W ciągu marca n.p. zapasy koksu w hutach zmniejszały się o 2000 ton tygodniowo i w dn. 10 kwietnia wystarczały zaledwie w wielu hutach na 4 dni normalnej konsumpcji co jest znacznie poniżej normalnego ich poziomu. Dostawy koksu hutniczego z National Coal Boardu stanowiące około 1/3 konsumpcji koksu przez huty /posiadające również własne koksownie/ były w marcu o 7.000 - 8.000 ton poniżej przewidywanych ilości. W ten sposób koks hutniczy stał się ostatnio równie "wąskim gardłem" w produkcji stali co złom.

"Jeśli produkcja surowki nie zostanie powiększona o co najmniej 300-350 tys. ton w r.b. - stwierdza oświadczenie rządowe - to produkcja stali surowej w Anglii nie będzie mogła być utrzymana w 1952 r. na poziomie zeszłorocznym. Aby jednak produkcja surowki mogła się odpowiednio powiększyć, obecne trudności w odniesieniu do zaopatrzenia koksowego muszą niezwłocznie być przezwyciężone."

Sprawa niedoboru złomu żelaznego w Anglii nie przestaje budzić poważnych obaw tak w kołach rządowych jak i w przemysłowych. W pierwszej połowie kwietnia poświęcono temu problemowi długą debatę w Izbie Gmin, której wynikiem było postanowienie dalszej intensyfikacji zbiórki krajowej w pierwszym rzędzie przez zużycie starych szyn tramwajowych, starych pontonów na rzekach i kanałach, oraz zwiększenie zbiórki z gospodarstw domowych.

Począwszy od kwietnia b.r. Stany Zjednoczone nie będą już odstępować W. Brytanii swej kwoty złomu zachodnio-niemieckiego /20% ogólnego jego eksportu/ co miało miejsce od listopada do marca b.r. rezygnując z niej tym razem na korzyść Niemiec zachodnich w zamian za dostawy rur stalowych dla amerykańskich przedsiębiorstw naftowych na Środkowym Wschodzie.

Jak dotychczas /20.IV/ brak jakichkolwiek wiadomości o wielkości przydziałów stali w Anglii na II kwartał b.r. Według półoficjalnych wiadomości z kół handlowych, ostatnia podwyżka cen stali spowodowała widoczne zmniejszenie się zainteresowania importerów zagranicznych brytyjską czarną blachą.

N i e m c y z a c h o d n i e

Pod koniec pierwszej połowy kwietnia rząd zachodnio-niemiecki zdecydował się wreszcie na zreorganizowanie wewnętrzznego rynku złomu żelaznego. Zagadnienie reorganizacji rynku było przedmiotem długich debat i targów między władzami a przemysłem hutniczym, o czym donosiły już niejednokrotnie "Rynki Towarowe". W dn. 10 kwietnia uchylono całkowicie kontrolę cen złomu organizując jednocześnie ogólną krajową Centralę Skupu i Dystrybucji Złomu pod nazwą Schrottvermittlung G.m.b.H. z siedzibą w Düsseldorfie. Pierwsza transakcja tej centrali na dostawę złomu hutom do końca maja b.r. opiewa na 700.000 ton po cenie DM 184 za tonę. Poprzednia oficjalna cena złomu wynosiła DM.92 za tonę, przy czym na "czarnym rynku" płacono za złom od 170 do 190 marek za tonę.

Stuprocentowe w rzeczywistości podniesienie ceny złomu zmusiło hutniczy przemysł zachodnio-niemiecki do zrewidowania i zmiany cen stali. Począwszy od 10 kwietnia b.r. krajowe notowania stali walcowanej podwyższone zostały przeciętnie o DM 55 na tonę. Na podwyżkę tą składa się - według informacji oficjalnych - wzrost kosztów produkcji z ubiegłych kilku miesięcy w wysokości DM.34 na tonę stali, oraz podwyżka ceny złomu w wysokości DM.21 na tonę stali walcowanej, o ile cena złomu na rynku krajowym ukształtuje się na ~~przebiegu~~ DM 172 za tonę. W wypadku gdyby cena złomu kupowanego przez huty przekroczyła ten poziom, to za każde DM 10 ponad DM.172, huty mogłyby żądać za stal o DM 8,50 na tonę więcej. W ten sposób przy obecnej cenie złomu DM 184 za tonę, stal na rynku krajowym podrożeć winna o 63,50 marek czyli w odniesieniu do belek i stali handlowej nowa cena wynosiłaby około DM 400 wobec 336 za tonę uprzednio.

Obecna podstawowa podwyżka ceny stali o DM 55 na tonę nie ulegnie zmianie dopóki cena złomu nie obniży się poniżej DM.150 za tonę. W chwili obecnej nie wiadomo jeszcze w jakim stopniu ulegną zmianie eksportowe notowania stali zachodnio-niemieckiej ponieważ ostatnio były one i tak średnio o 100% wyższe niż krajowe.

W lutym krajowa zbiórka złomu na obszarze Niemiec zachodnich wyniosła 503.117 ton z czego 28.342 ton eksportowano. Zbiórka styczniowa wynosiła 502.993 ton. Produkcja stali w marcu uzyskała w Niemczech zachodnich najwyższy poziom od zakończenia wojny wynosząc 1.317.775 ton czyli 15,8 mln. ton w skali rocznej, a więc o 17% więcej niż średnia miesięczna w roku ubiegłym.

B_e_l_g_i_a

Druga dekada kwietnia nie przyniosła większych zmian na belgijskim rynku eksportowym. Okres świąt Wielkanocnych przyniósł przejściowy zastój, lecz nie było osłabienia tendencji, a napływ zamówień w marcu i w pierwszej dekadzie kwietnia spowodował ponowne przedłużenie terminów dostaw z 3-4 do 5-6 miesięcy dla większości gatunków stali walcowanej. "Pełny portfel zamówień" hut belgijskich i luksemburskich, wysoki poziom produkcji stali, przewidywana zwyżka cen stali amerykańskiej i zachodnio-niemieckiej, oraz przypuszczalne zwiększenie kwoty eksportowej stali do krajów EPU, a w pierwszym rzędzie do Anglii, powodują - jak podaje belgijska prasa branżowa - optymistyczny nastrój eksporterów belgijskich, którzy obecnie są przeświadczeni, że bieżący rok nie będzie gorszy pod względem wielkości obrotów niż ubiegły, czemu przeczyły początkowo perspektywy ze stycznia i lutego b.r.

Powyższe optymistyczne meldunki zakłóca jednak fakt rosnącej konkurencji ze strony eksporterów francuskich, zachodnio-niemieckich i nadal japońskich. Koła handlowe podają n.p. z Antwerpii, że francuscy eksporterzy oferowali ostatnio stal handlową do USA po \$ 110-112 za tonę fob, a według nie-

których informacji nawet po \$ 100 za tonę, wobec \$ 115-120 żądanych przez dostawców belgijskich, dla których rynek amerykański jest w dalszym ciągu tak atrakcyjny, że gotowi byli oni w połowie kwietnia obniżyć w niektórych transakcjach cenę stali handlowej o \$ 5 na tonie fob. powiększając tym samym rozpiętość cen między dostawami do krajów EPU a eksportem do Stanów Zjednoczonych. Z Antwerpii donoszą również o znacznym spadku popytu na surówkę pochodzącą z kontynentu ze strony Australii i Nowej Zelandii co jest jedną z przyczyn obniżenia się ostatnio jej notowań wolnorynkowych z £.35.- - .36.- za tonę średniej fosforowej na £.34 10s - £.35 za tonę fob.

Belgijska produkcja stali w marcu utrzymywała się na wysokim poziomie 459.328 ton /ponad 5,5 mln. ton w skali rocznej/ wobec 426.394 ton w lutym. Produkcja stali w Luksemburgu zmniejszyła się jednak w tym samym czasie nieznacznie z 264.640 ton w lutym na 260.458 ton w marcu b.r.

Eksportowe ceny galwanizowanej blachy belgijskiej z połowy kwietnia b.r. kształtowały się następująco: /fr.belg. za tonę metryczną fob/

	<u>płaska</u>	<u>falista</u>
0,28 mm	19.350	19.000
0,37 "	17.100	16.750
0,55 "	15.550	15.200
0,95 "	13.600	13.250

W dostawach do Stanów Zjednoczonych i Kanady powyższe ceny są obniżone o 1.500 fr na tonę; w dostawach do krajów EPU i do Kongo Belgijskiego - o 1000 fr, a w eksporcie do Holandii o 900 fr.

J a p o n i a

Donoszą z Tokio, że coraz silniej ugruntowuje się pogląd w kołach przemysłowych - a w szczególności wśród mniejszych producentów - o konieczności zmniejszenia produkcji galwanizowanych i czarnych blach na terenie całej Japonii. Przyczyną powyższego jest jakoby bardzo silny wzrost zapasów tego gatunku blach na składach u wszystkich bez wyjątku producentów, spowodowany nieproporcjonalnie wysoką produkcją w stosunku do popytu tak krajowego jak i zagranicznego.

Produkcja stali w Japonii w lutym i styczniu b.r. przedstawiała się następująco: /w 1000 ton/

	1 9 5 2	
	<u>styczeń</u>	<u>luty^{x/}</u>
surówka	309,7	284,3
stal surowa	573,9	573,6
ferro - stopy	7,5	3,9
zwykła stal walcowana		
na gorąco	388,6	423,7
stal specjalnie walcowana na gorąco	13,8	15,0

x/ dane prowizoryczne

Zgodnie z informacjami z Tokio dodatkowe dostawy stali do Anglii w ilości 16.000 ton - o czym donosił poprzedni numer "Rynków Towarowych" - dokonane zostaną po cenie \$ 113 za tonę fob Japonia. Program produkcyjny trzech największych koncernów stalowych w Japonii na 1952 r. przewiduje wyprodukowanie 3.630 tys. ton surówki wobec 3.070 tys. ton w roku poprzednim; 4.293 tys. ton stali surowej w porównaniu z 3.962 tys. ton w 1951 i 4.540 tys. ton stali walcowanej i podwalcowanej czyli o 640.000 ton więcej niż o rok wcześniej.

F r a n c j a

Pomimo trudności na odcinku zaopatrzenia hutnictwa francuskiego w dostateczne ilości koksu i złomu, co uniemożliwiło w pierwszych dwóch miesiącach b.r. pełne wyzyskanie zdolności wytwórczej przemysłu, produkcja surówki i stali kształtowała się w tym okresie na wysokim poziomie.

w tonach	1 9 5 2	
	<u>styczeń</u>	<u>luty</u>
surówka	783.000	752.000
stal surowa	885.000	856.000
stal walcowana	658.000	633.000

Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaznych

A l u m i n i u m

W niedługim czasie po podwyżce oficjalnych cen aluminium w Anglii - o czym donosiły "Rynki Towarowe" Nr.15/50 - nastąpiły zmiany cen tego metalu w niektórych kapitalistycznych krajach Europy. I tak np. w pierwszej dekadzie kwietnia w Szwajcarii krajowa cena aluminium rodzimego została podniesiona z 2,30 fr. za kg na 2,50 fr. czyli o 8,8%. W ten sposób tona aluminium rodzimego w Szwajcarii kosztować będzie obecnie 2.500 fr. czyli około \$ 581. Norweski koncern aluminiumy Ardal również podniósł ceny aluminium rodzimego o ca 30%. W przeciwieństwie do powyższego francuscy producenci aluminium obniżyli sprzedażne ceny tego metalu z 200 fr.fr. za kg. na 191 fr. Obniżka ta interpretowana jest jako akcja w ramach ogólnie krajowej polityki "wzmocnienia franka".

The Metal Bulletin z 11-go kwietnia podaje, że aluminium przetopione ze złomu pochodzenia europejskiego oferowane było w pierwszej dekadzie kwietnia w Nowym Jorku po cenie 22-23 \$ za lb cif i nie znalazło tam nabywców.

Z Tokio donoszono w pierwszych dniach kwietnia, że eksportowa cena aluminium japońskiego /rodzimego/ kształtowała się w tym okresie na poziomie 38 \$ za lb fob Japonia czyli \$ 850 za long tonę.

Według wiadomości z Londynu z pierwszej połowy kwietnia, Argentyna otrzyma w roku bieżącym z Węgier 2.000 ton kabla aluminiowego w płaszczu stalowym /steel-cored/ dla budujących się elektrowni. Cena transakcji powyższej nie jest znana.

W lutym produkcja aluminium rodzimego w Stanach Zjednoczonych wyniosła 72.330 short ton wobec 76.934 ton w styczniu b.r. i 62,7 tys. short ton w roku poprzednim.

B i z m u t

Jak podaje The Metal Bulletin z 11-go kwietnia ceny rudy bizmutu nabywanej przez czołowych producentów tego metalu w Europie Zachodniej poważnie zniżkowały w ubiegłych kilku tygodniach. Obecnie notowania tej rudy kształtują się w/g wyżej wymienionego periodyka następująco: /za lb Bi zawartości w rudzie cif/

ruda 65%	11/6d
" 60%	11/-d
" 50%	10/-d
" 40%	 9/-d
" 30%	 7/9d
" 20%	 5/6d

C y n k

Druga dekada września nie przyniosła poważniejszych zmian na kapitalistycznym rynku cynku, wykazującym w pierwszym kwartale b.r. osłabienie tendencji. Zwiększenie ogólnej kwoty przydziałów cynku na II kwartał b.r. przez Waszyngtońską Konferencję Surowcową /I.M.C./ o kilka tysięcy ton więcej niż przypuszczano, uzasadnia pogląd, że produkcja tego metalu w krajach kapitalistycznych szybciej rośnie niż przewidywano.

"Daily Metal Report" donosił w dn.7 kwietnia z USA, że około 1000 ton cynku meksykańskiego zostało sprzedane w pierwszych dniach kwietnia w Stanach Zjednoczonych po raz pierwszy po cenie równej oficjalnej cenie amerykańskiej t.j. po 19,50 \$ za lb. Partia ta przeznaczona była początkowo do Niemiec zachodnich, które nie chciały się zgodzić na proponowaną przez eksporterów meksykańskich cenę /co do tej ostatniej brak szczegółów/.

W Europie zachodniej rynek cynku wykazywał w drugiej dekadzie kwietnia bardzo małą aktywność. W Anglii n.p. marcowe przydziały rządowe tego metalu nie zostały w przewidzianej ilości wykupione przez przemysł. Ogólnie biorąc konsumenci wstrzymują się od dokonywania większych zakupów cynku licząc na dalszą obniżkę cen. Ogólna konsumpcja cynku nie jest jednak anormalnie niska jak wykazują dane statystyczne, a jeśli pozornie wydaje się taką, to tylko na skutek silnego zużycia istniejących zapasów w zakładach wytwórczych. W niektórych kołach zachodnio europejskich panuje pogląd, że przy końcu drugiego kwartału b.r. zapasy te będą musiały być uzupełnione co może spowodować wzmocnienie tendencji. Naogół

panuje jednak przekonanie, że podaż cynku w bardzo już nie-
długim czasie wyrówna się z zapotrzebowaniem, czyniąc zbędną
obecną reglamentację obrotów tego metalu tak w poszczególnych
krajach jak i w skali międzynarodowej. Prasa branżowa krajów
zachodnio-europejskich podkreśla jednak zgodnie, że nie istnieje
żadna obawa silnego załamania się koniunktury na międzyna-
rodowym rynku tego metalu, z uwagi na znaczną konsumpcję cynku
na cele zbrojeniowe. Nie jest również wykluczone, że Stany
Zjednoczone wznowić mogą zakupy metalu na zapasy strategiczne,
jeśli cena cynku obniży się w większym stopniu.

W roku ubiegłym Stany Zjednoczone wyprodukowały 932 tys.
short tony cynku wobec 910 tys. ton w roku poprzednim. Import
cynku nie licząc rud i koncentratów wyniósł w 1951 r. 88 tys.
ton w porównaniu z 156 tys. short ton w 1950 r. Zapasy metalu
w hutach podniosły się w ciągu roku ubiegłego o 13.000 short
ton. Konsumpcja cynku przez cały przemysł amerykański wyniosła
w r.ub.887.009 short ton czyli o 8,5% mniej niż w 1950 r.

C y n a

Druga dekada kwietnia nie przyniosła większych zmian
w notowaniach cyny na rynku londyńskim. W okresie tym cena
standart cash wahała się w granicach od £.960 do £.967 za
tonę, przy czym w początkach dekady ceny były naogół wyższe
a przy jej końcu niższe.

Główne zainteresowanie rynku kapitalistycznego koncentrowało się w tym okresie na wypadkach w Boliwii, gdzie nowy
rząd rewolucyjny zapowiedział upaństwowienie kopalń rud cyny.
"W chwili obecnej sytuacja jest jeszcze bardzo niejasna -
pisał The Metal Bulletin z 18-go kwietnia - lecz fakt, że
Ministrem Górnictwa został w nowym rządzie Juan Lechin przy-
wódca górniczych związków zawodowych, określany jako "czło-
wiek silnej ręki" i gorący zwolennik szybkiego upaństwowie-
nia kopalń, może mieć decydujący wpływ na politykę obecnego
rządu" - jak dotychczas nie uznanego jeszcze formalnie przez
Stany Zjednoczone.

Trudno jest w tej chwili przewidzieć jaki obrót wezmą
pertraktacje amerykańsko-boliwijskie z ewentualną nową de-
legacją boliwijską. Duży wpływ mogą mieć teraz momenty poli-
tyczne. W angielskich kołach handlowych przypuszcza się na
przykład, że dotychczasowe żądania boliwijskie wyższej ceny
za dostarczaną rudę cyny, niż oficjalna amerykańska, mogą
być częściowo uwzględnione przez Waszyngton, który będzie
chciał utrzymać dobre stosunki z nowym rządem.

Z drugiej strony po zawarciu umów na dostawę cyny z
Anglii, Indonezji i Kongo, Stany Zjednoczone nie potrzebują
spieszyć się z sfinalizowaniem umowy z Boliwią tym bardziej,
że kraj ten nie jest w stanie nigdzie indziej eksportować
większych ilości niskoprocentowych koncentratów cyny z wy-
jątkiem Anglii, która ich w tej chwili nie potrzebuje.

Na rynku europejskim obroty cyną są ostatnio nieznac-
ne, co spowodowane jest częściowo ogólnym wyczekiwaniem

dalszego rozwoju rozmów amerykańsko-boliwijskich, które w połowie kwietnia uległy zawieszeniu na skutek wypadków w Boliwii.

M_i_e_dź

Aczkolwiek obniżenie ogólnego przydziału miedzi na II kwartał b.r. przez Waszyngtońską Konferencję Surowcową o 21 tys. ton, wbrew ogólnym przewidywaniom było dla rynku kapitalistycznego pewną niespodzianką, gdyż liczone, że w najgorszym razie pula miedzi pozostanie na poziomie z kwartału ub., to jednak nie spowodowało to widocznego wzmocnienia rynku. Innym momentem działającym silniej w tym kierunku w drugiej dekadzie kwietnia była zapowiedź strajku w kopalniach chilijskich, oraz okoliczność rychłego wygaśnięcia bieżącej umowy amerykańsko-chilijskiej na dostawy miedzi, której okres trwania wygasa 8-go maja b.r.

"O ile między rządem amerykańskim a Chile nie dojdzie do porozumienia w sprawie przedłużenia istniejącej umowy - pisał z 18 kwietnia The Metal Bulletin - /co w chwili obecnej nie rokuje większych nadziei w związku z nowymi propozycjami Chile - o których pisały już "Rynki Towarowe" /to w dyspozycji Waszyngtońskiej Konferencji Surowcowej będzie w trzecim kwartale b.r. jeszcze mniej miedzi niż w drugim". Okoliczność powyższa nie wpłynęła jednak na rynek w poważniejszym stopniu w drugiej dekadzie kwietnia, która przeciwnie przyniosła wiadomości o pewnych oznakach odprężenia sytuacji na amerykańskim rynku miedzi i na brytyjskim, spowodowanego niewielkim spadkiem popytu.

Według doniesień z pierwszej połowy kwietnia rząd USA zgodził się płacić za miedź odstarczaną z jednej z mniejszych hut amerykańskich 31,6 ¢ za lb, czyli o 7,4 ¢ więcej, niż wynosi oficjalna cena tego metalu w USA. Jest to już drugi wypadek, że rząd płaci wyższą cenę za miedź produkcji krajowej niż cena oficjalna, a to w celu wznowienia produkcji nawet w tych starych hutach w których produkcja miedzi była ostatnio nieopłacalna.

Reuter donosi z Tel Avivu, że w czasie badań geologicznych przeprowadzanych przez Izraelski Przemysł Górniczy natrafiono na obiecującą żyłę rudy miedzi, która będzie mogła dostarczyć w/g prowizorycznych szacunków około 100.000 ton metalu. Rudą to zainteresowało się pewne towarzystwo belgijskie.

O_ł_ó_w

Druga dekada kwietnia nie przyniosła zmian na kapitalistycznym rynku ołowiu. W szczególności nie zanotowano zwiększenia się popytu ze strony konsumentów tak w Anglii jak i na kontynencie. Popyt ten jest wyjątkowo niski od kilku tygodni przyczyniając się do silnego osłabienia tendencji. Nawet w Stanach Zjednoczonych, gdzie sytuacja na rynku ołowiu była mocniejsza w pierwszej dekadzie miesiąca niż w Europie, połowa kwietnia przyniosła ogólny spadek

zainteresowania ze strony nabywców, którzy powstrzymywali się od dokonywania większych transakcji nie mając żadnych trudności w pokryciu bieżącego zapotrzebowania.

"Jakkolwiek jest prawdą - pisze angielski The Metal Bulletin z 18 kwietnia - że ceny wolnorynkowe ołowiu na rynku międzynarodowym są o wiele niższe niż oficjalna cena w Anglii, należy wątpić, czy rząd zdecyduje się obecnie do obniżenia oficjalnej ceny tego metalu, który w Stanach Zjednoczonych nadal notowany jest niezmiennie na poziomie 19 £ za lb. "Z drugiej jednak strony panuje ogólna opinia - stwierdza ten sam periodyk - że obecny wyjątkowy zastój na rynku musi z konieczności doprowadzić do większej rewizji cen oficjalnych, bez której jakiekolwiek ożywienie rynku jest wykluczone".

Średnia cena ołowiu zrealizowana przez huty meksykańskie w pierwszej dekadzie kwietnia wynosiła 18,08 £ za lb.fob wobec 18,16 £ w dekadzie poprzedniej.

Krajowa cena ołowiu we Francji została obniżona o 8 fr. na kg. do poziomu 157 fr. nie licząc podatku.

K_a_d_m

Cena kadmu kanadyjskiego została obniżona w pierwszych dniach kwietnia w przydziałach dla konsumentów brytyjskich do poziomu 18/3d za lb czyli o 6 d. Nowa cena kadmu kanadyjskiego jest obecnie równa notowaniom kadmu angielskiego i australijskiego. Za metal pochodzenia zagranicznego odbiorcy w W.Brytanii płać obecnie od 22/-d do 23/-d za lb cif plus cło.

R_t_e_ć

Zupełnie wyjątkowa sytuacja wytworzyła się na rynku rtęci w Indiach. W pierwszej połowie kwietnia cena butli na tamtejszym rynku wynosiła zaledwie RS.270 czyli około £.20 podczas gdy w Anglii butla rtęci kosztowała w tym samym czasie £.73 a w USA \$ 207. Duże zapasy metalu pozostają w rękach hurtowników i kupców, którzy w 1950 i 1951 dokonywali znacznych zakupów spekulacyjnych, nie mogąc znaleźć nabywców, ponieważ wielkością swą przekraczają wielokrotnie ogólnokrajową konsumpcję rtęci, a rząd wprowadził zakaz reeksportu tego metalu. W 1950 i 1951 r. Indie importowały około 42.000 butli z czego 36.800 tys. z Włoch. Ogólna roczna konsumpcja Indii oceniana jest na 4,5 do 6 tys. butli.

Koła handlowe starają się uzyskać od rządu pozwolenie na eksport choć części blokujących gotówkę zapasów rtęci, które uważane są przez władze jako rezerwa strategiczna. Gdyby hurtownicy uzyskali zezwolenie na eksport tego metalu Indie byłyby niewątpliwie najtańszym na świecie rynkiem zakupu.

Donoszą z Turcji, że rząd ustalił ostatecznie eksportową cenę rtęci na \$ 7-7,5 za kg. fob Istanbul, co zahamuje

prawdopodobnie całkowicie eksport, ponieważ wysoko-procentowa rtęć oferowana na eksport przez Hiszpanię kosztowała w pierwszej dekadzie kwietnia \$ 6,50 za kg. Z drugiej jednak strony należy spodziewać się wzrostu możliwości eksportowych Turcji w odniesieniu do rtęci w związku z utworzeniem ostatnio nowej firmy dla pełnej eksploatacji złóż w pobliżu Konya. Jest to obecnie jedyna czynna kopalnia rud rtęci w Turcji. Należy szacować, że w rękach prywatnych w Turcji pozostaje obecnie około 2000 kg. tego metalu.

T u n g s t e n

Waszyngtońska Konferencja Surowcowa /I.M.C./ dokonała rozdziału na I i II kwartał b.r. między kraje członkowskie 8.200 ton tungstenu w postaci rud, koncentratów i metalu. Z ilości tej 6.054 ton /w przeliczeniu na czysty metal/ zostanie /lub już częściowo zostało/ eksportowane z głównych krajów produkujących w następujących kwotach: /w tonach/

Boliwia	- 1500	Brazylia	- 421
Korea pld.	- 1350	Afryka	- 300
Portugalia	- 1175	Peru	- 130
Hiszpania	- 525	Kanada	- 116
Australia	- 432	Meksyk	- 70

Eksport ten skierowany miałby być do następujących krajów; w tonach:

Stany Zjedn.-	2470	Japonia	- 112
Anglia	- 1714	Włochy	- 51
Niemcy zach.-	837	Holandia	- 20
Francja	- 487	Szwajcaria	- 20
Szwecja	- 308	Austria	- 16
		Belgia	- 7

Niezależnie od powyższego przewidziano eksport wyrobów tungstenowych w ilości 547,8 ton z czego Anglia dostarczyłaby 100 ton, USA 90 ton, Szwecja 137,8 ton, Francja i Niemcy zachodnie po 75 ton i Japonia 70 ton.

M o l i b d e n

Jednocześnie wyżej wymieniona Konferencja Surowcowa ustaliła rozdział między 24 kraje członkowskie 10.016 ton molibdenu na okres pierwszego półrocza b.r. W tym wypadku z ogólnej ilości jedynie 2.403,5 ton metalu zawartego w koncentratkach i rudzie podlegać będzie obrotom, przyczym głównymi dostawcami są USA i Chile, a mniejszymi Norwegia, Kanada i Korea pld. Eksport ten skierowany ma być do: Anglii w ilości 1134,5 ton, Francji - 544, Niemiec zach.-372,5 t., Szwecji - 226,5 ton, Japonii - 59 ton, Włoch - 52,5 ton, Holandii - 10 ton i Austrii - 4 tony. Eksport wyrobów molibdenowych w ramach przydziałów ustalono na 411 ton z czego 220 ton dostarczyć mają Stany Zjednoczone, 87,5 ton Francja, 67,5 ton Anglia i 33 ton Szwecja.

Dobra inwestycyjne

Nowe oznaki kryzysu w amerykańskim przemyśle samochodowym

Od wielu ^{już} miesięcy amerykański przemysł samochodowy zmuszony jest do ograniczania produkcji samochodów na użytek cywilny na skutek ustalenia przez "National Production Authority" górnego limitu produkcji wozów w celu zaoszczędzenia stali i metali kolorowych na produkcję uzbrojenia. Ograniczenia produkcyjne spowodowały masowe bezrobocie w regionach w których koncentruje się amerykański przemysł motoryzacyjny. Aczkolwiek w ostatnich tygodniach problem dostatecznych dostaw stali dla przemysłu samochodowego nie jest już największym "gardłem" - o czym pisały już dwukrotnie "Rynki Towarowe" - w związku z czym NPA podniosła kontyngent ilościowy produkcji kwartalnej na 1000 000 pojazdów osobowych i 250 tys. ciężarowych, to jednak bezrobocie - szczególnie w okręgu Detroit - powiększa się nadal.

Ujemne skutki ograniczenia produkcji samochodów w USA usiłowano złagodzić przez umieszczanie zamówień zbrojeniowych w przemyśle samochodowym. Chodziło w pierwszym rzędzie o produkcję silników lotniczych. Poszczególne koncerny samochodowe zorganizowały nowe zespoły produkcyjne dla produkowania seryjnych silników lotniczych oczekując systematycznego zwiększania zamówień rządowych. W pierwszym kwartale b.r. rząd nie tylko że nie zwiększył tych zamówień lecz bądź przedłużył ich termin realizacji o 10-12 miesięcy, bądź anulował całkowicie cały szereg zamówień zbrojeniowych.

"Neue Zürcher Zeitung" informował w końcu marca, że redukcja zamówień rządowych na samoloty wynosi około 1/3 co pociągnęło za sobą zmniejszenie zleceń na wykonanie silników lotniczych w granicach od 40 do 70%. "Ford" np. zakończył w jednym ze swych zakładów produkcję pewnej serii silników lotniczych "Pratt & Whitney" i zamierzał przystąpić do realizowania dalszych zleceń, gdy tymczasem okazało się że zmniejszono je o 80%. Zamówienia na silniki lotnicze w koncernie "General Motors" zostały obniżone o 40-60% przy czym dotyczą one głównie silników odrzutowych.

W kołach przemysłowych branży samochodowej utrzymuje się przekonanie - jak podaje następnie Neue Zürcher Zeitung - że zmniejszenie zamówień zbrojeniowych i niewielkie rozszerzenie przydziałów miedzi, nie tylko nie zmniejszy bezrobocie w przemyśle samochodowym, lecz przeciwnie wpłynie na jego powiększenie. Nie uleczy tej sytuacji również poważniejsze zwiększenie kontyngentu ilościowego produkcji wozów osobowych, ponieważ popyt na nowe samochody maleje w Stanach Zjednoczonych od szeregu tygodni. Wielokrotnie stwierdzono nawet w prasie amerykańskiej, że obniżona produkcja samocho-

dów i tak była zbyt duża w stosunku do chłonności rynku. M.in. obserwowano ogólne skracanie terminów dostaw samochodów osobowych, większą gotowość detalistów do dokonywania transakcji natychmiastowych, jak również wzrost liczby samochodów na składach. Koła handlowe podkreślają, że zbyt samochodów natrafia ostatnio na poważne trudności na skutek wyżsży cen samochodów i ograniczeń kredytowych w sprzedaży ratalnej, co ma najsilniejszy wpływ na rynek.

Trudności przemysłu samochodowego w Anglii

W związku ze wzrastającymi ograniczeniami importowymi na rynkach zamorskich - jak podaje Financial Times z 12.IV - brytyjski przemysł samochodowy, wobec nowo powstałej sytuacji, w której o transakcji decyduje potencjalny nabywca, zmuszony jest poddać całkowitej rewizji swój program produkcyjny i eksportowy, zwłaszcza w odniesieniu do samochodów osobowych. Silne ograniczenia importowe Australii - czołowego odbiorcy samochodów angielskich - i Nowej Zelandii doprowadziły do całkowitego prawie zahamowania eksportu na te rynki. Ograniczenia kredytowe /Kanada, USA/ w innych krajach, oraz ogólne tendencje oszczędnościowe silnie utrudniają obecnie utrzymanie dotychczasowego poziomu zbytu na kurozających się rynkach zamorskich. W związku z powyższym produkcja brytyjskiej zmuszona jest do zrewidowania kalkulacji cen - co nie będzie łatwo w związku ze wyższą ceną stali i miedzi oraz aluminium - oraz przestawienia się na zwiększoną produkcję na potrzeby rynku krajowego.

Zniżka cen motorów dieslowskich w W.Brytanii

Firma "Turner Manufacturing Co,Ltd" podała ostatnio do wiadomości, że obniżyła cenę cztero-cylindrowych motorów "Turner 4.V 95" o mocy 33 HP, wynoszącej uprzednio £ 327 10s do £ 305.

Zniżkę ceny uzasadnia się wzrostem produkcji oraz ulepszeniem jej metod. Termin dostawy - 2 miesiące.

Spadek eksportu samochodów z Francji

W 1 tym b.r. Francja eksportowała o 30% mniej pojazdów mechanicznych niż w tym samym okresie roku poprzedniego i o 363 sztuk mniej niż w styczniu b.r. W szczególności wyeksportowano:

	l u t y 1952	styczeń 1952	l u t y 1951
samochody osobowe	6 243	6 659	9 168
autobusy	106	151	88
ciężarówki	1 892	1 997	2 573
podwozia	366	163	476
	8 607	8 970	12 307

Ogółem Francja eksportowała w pierwszych dwóch miesiącach b.r. 17 577 pojazdów samochodowych wobec 20 961 w odpo-

wiednim okresie 1951 r.

Turcja otrzyma wyposażenie fabryki nawozów
azotowych z Niemiec zach.

Zgodnie z wiadomością podaną przez Reutera w dniu 18 kwietnia b.r. zachodnio-niemieckie firmy dostarczą Turcji pełne wyposażenie fabryki nawozów azotowych. Koszt wybudowania tej fabryki oceniony został na 50 mln. funtów tureckich. Roczna zdolność produkcyjna tych zakładów wynosić by miała 50 000 ton siarczanu amonu, 15 000 ton saletry amonowej oraz 3 000 ton kwasu azotowego.

Obroty łożyskami kulkowymi we Francji

W r.ub. Francja eksportowała 1 537 ton łożysk za sumę 1 537 mln.fr.fr. z czego na łożyska kulkowe przypadało 528 ton i 593 mln.fr., a na wszelkie inne łożyska 632 ton i 776 mln.fr. Francuskie posiadłości zamorskie odebrały w r.ub. 380 ton łożysk kulkowych, czyli około 72% eksportu francuskiego i 94 ton innych łożysk, czyli ca 15% eksportu francuskiego. W roku ubiegłym Francja importowała jednocześnie 757 ton łożysk kulkowych o wartości 787 mln. fr.fr. wyniósł 662 ton za sumę 523 mln.fr. Ogólnie biorąc Francja w r.ub. była importerem netto łożysk na sumę około 75 mln.fr.

Eksport obrabiarek do metali z Francji

Rok ubiegły przyniósł poważne zwiększenie eksportu obrabiarek do metali z Francji, który wyniósł 10 143 ton o wartości 5 717 mln.fr.fr. w porównaniu do 6 439 ton i 3 145 mln. fr.fr. w 1950 r. Ilościowo eksport wzrósł zatem około 57,5%, a wartościowo o 81,5%. Jeśli wyeliminować wywóz obrabiarek do francuskich posiadłości zamorskich to eksport na rynki zagraniczne był w r.ub. dwukrotnie wyższy niż w 1950 r. Struktura towarowa wyżej wymienionego eksportu przedstawiała się następująco:

eksport obrabiarek francuskich na rynki
zagraniczne w 1951 roku

	<u>t o n</u>	<u>mln.fr.fr.</u>
Ogółem :	7 611	4 748
w tym:		
tokarki zwykłe.....	1 437	720
tokarki półautomaty ..	377	297
tokarki automatyczne	223	139
obrabiaarki karuzelow.	798	506
gwinciaraki i rozwiertarki	443	392
wiertarki	554	192
strugarki	619	333
frezarki	1 286	954
szlifierki	570	436

Produkcja nowego typu krosna w Szwecji

Od niedawna produkowany jest w Szwecji przez firmę Maxbo nowy typ krosna, tak skonstruowanego, że prąd powietrza prowadzi nitkę przez osnowę i całkowicie zastępuje czółenko. Nowe krosno pracuje dwa razy szybciej od dotychczasowego i jest łatwiejsze do obsługi. Obliczono, że jeden pracownik może bez trudu obsługiwać 40 krosien. Inną zaletą nowego krosna jest to, że nie wymaga ono rozwijania nitki. Krosno jest skonstruowane na najprostsze gatunki tkanin, których produkcja stanowi 75-80% wszystkich produkowanych tkanin w Szwecji.

Eksport samochodów z Izraela

Jak podaje marcowy numer "Israel Economic New" "eksport samochodów amerykańskiej firmy Kaiser-Frazer, która uruchomiła w r.ub. duże zakłady montażu wozów osobowych w Izraelu, wyniósł w listopadzie i grudniu r.ub. \$ 1 095 tys. Pewna partia tych samochodów została wymieniona na autobusy francuskie firmy Chausson. Reszta została sprzedana do Norwegii, Szwecji i Finlandii. Kraje te zwiększyły swoje zamówienia na samochody montowane w Izraelu na dostawę w roku bieżącym do wysokości \$ 3 850 tys. W końcu ubiegłego roku Izrael zawarł porozumienie z amerykańską firmą Mack Truck Company na uruchomienie montażu ciężarówek w ilości 1 200 sztuk rocznie.

Kanadyjskie zakupy obrabiarek w 1951 r.

W związku ze zmniejszeniem się możliwości eksportowych obrabiarek ze Stanów Zjednoczonych na skutek zarezerwowania przez rząd amerykański 70% produkcji krajowej wyłącznie na cele zbrojeniowe, Kanada zmuszona została do częściowego przestawienia się na inne źródła dostaw. Jedną z przyczyn powyższego było również znaczne zwiększenie się terminów dostaw cięższych typów obrabiarek amerykańskich, które obecnie wynoszą 18-24 miesiące.

W rezultacie powyższego udział obrabiarek amerykańskich w ogólnym ich imporcie do Kanady wynosił w r.ub. 57% w porównaniu z 77% w 1950 r. Udział dostaw obrabiarek brytyjskich wzrósł natomiast z 6,5% na 17% w r.ub., a pozostałych europejskich z 1% na 4%. W okresie od kwietnia do grudnia ub.roku rządowe kanadyjskie zakłady obrabiarek wyniosły około \$ 27 mln., z czego na obrabiarki angielskie przypadało blisko \$ 3 mln. Ogółem zakupiono 1 237 szt. w Stanach Zjednoczonych, 496 szt. w kraju, 365 szt. w Anglii, 36 sztuk w Niemczech zachodnich, 29 szt. w Szwajcarii, 5 w Szwecji, 3 w Belgii, 2 w Czechosłowacji i jedną obrabiarkę we Francji.

W roku bieżącym Kanada zamierza wydać około \$ 30 mln. na obrabiarki pochodzenia zagranicznego, z czego \$ 4 mln. na maszyny brytyjskie.

Spadek produkcji rowerów w Niemczech zachodnich

Przewidywanie zmniejszenia się produkcji rowerów w Niemczech zachodnich w r.ub. - o czym donosiły "Rynki Towarowe" w lutym b.r. - okazało się słuszne. W 1951 r. produkcja zwykłych rowerów wyniosła 1 193 tys. sztuk wobec 1 320 tys. sztuk w 1950 r., czyli o 10% mniej. Produkcja rowerów z motorkami zmniejszyła się jeszcze silniej, a mianowicie z 79 823 sztuk w 1950 r. na 41 430 sztuk w r.ub., a więc o 48%. Zwiększono natomiast produkcję motocykli na 280 tys. sztuk w porównaniu z 210 tys. sztuk w 1950 r.

Eksport obrabiarek szwajcarskich w 1951 r.

Rok ubiegły przyniósł zwiększenie eksportu obrabiarek szwajcarskich o 35% w stosunku do poziomu z 1950 r. Ogólna wartość ich wywozu osiągnęła w 1951 r. 166,8 mln.fr. W pierwszym rządzie Szwajcaria zwiększyła dostawy obrabiarek do Stanów Zjednoczonych i Niemiec zachodnich. Mniejszy wzrost eksportu miał miejsce z przeznaczeniem do Francji, Belgii, Holandii, Szwecji i Austrii. Zmniejszyły się natomiast wysyłki do Czechosłowacji i ZSRR. Równolegle ze wzrostem eksportu obrabiarek nastąpiło zwiększenie importu tych maszyn z 9 330 tys.fr. w 1950 na 28 850 tys.fr. w r.ub.

83

